

İşçi-emekçi kadınlar haksız ve kirli savaşlara neden karşı çıkmalıdır?

Emperyalist savaş ve işgallerin kadınlara ödettiği bedellerden örnekler

Kardeş Kürt halkına yaşatılan zulüm örnekleri

Bizim savaşımız bu sisteme karşı olmalıdır. Sömürüden, emperyalizmin barbarlığından ve savaşlarından kurtulabilmemizin tek yolu, kadını ve erkeğiyle tüm uluslardan işçilerin birliğini sağlamak ve toplumsal bir devrimle kendi iktidarımızı, yani sosyalizmi kurmaktır. Halkların özgürleşmesinin ve kardeşleşmesinin yolu da buradan geçmektedir. Tarihte bunu Sovyet işçileri gerçekleştirdi. 1917 yılında halklar hapishanesi olarak anılan Rusya'da işçi sınıfının önderliğinde gerçekleştirilen Büyük Ekim Devrimi ile halkların özgürleşmesi ve bir arada kardeşçe yaşabilmelerinin koşulları yaratılabildi.

s.12-13

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 14
8 Nisan 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak.net

**Ne çürümüş düzenin kirli siyaseti,
ne reformist hayaller...**

GÜNDEM

DEVİRİMCİ 1 MAYIS!

Miadını dolduran işbirlikçiye burun sürme operasyonu

s.3

Emperyalist kapitalizmin ahlaki çöküntüsü

s.5

Ne çürümüş düzenin kirli siyaseti, ne reformist hayaller...

Gündem: Devrimci 1 Mayıs

ÇÜRÜKEN ÇÜRÜTEN BİR DÜZEN

Günümüz Türkiye'sinde her tarafı kokuşmuş ve yıkılmayı bekleyen bir sermaye düzeni hüküm sürüyor.

Tüm kurumlarıyla birlikte hırsızlık, yolsuzluk ve soygun batağına saplanmış, eğitim kurumlarından hemen her gün çocuk istismarı haberlerinin geldiği, rant ve egemenlik kavgası nedeni ile kirli pazarlıkların ifşa olduğu bir düzen söz konusu olan. Çürüme öyle boyutlara varmış durumda ki, onlarca çocuğa tecavüz edilmesiyle gündeme gelen Ensar Vakfı olayını örtbas etmek için parlamentoda milletvekilleri kuyruğa girebiliyor.

Sermaye düzeninde yaşanan bu kokuşmuşluk, gerici burjuva ideolojisinin ve onun yaşam tarzının bizzat yansıması olarak karşımıza çıkıyor. İnsani ve toplumsal değerler sistemini yıkıma uğratan, her türden insan ilişkisini metalaştıran, andaki gerçeği kutsayarak toplumsal ilişkilerde çıkarı ve sömürüyü esas alan dünya görüşü; bugün yaşanan bozulmanın arka planını oluşturuyor.

Burjuva gericiği ister dinsel, isterse milliyetçi-şoven söylemler üzerinden karşımıza çıksın, renkleri ve tonları farklı görünse de yozlaşmanın ve bozulmanın özü gerçek yaşamda değişmiyor. Son yıllarda giderek toplumsal ilişkilerin derinliklerine doğru nüfuz eden dinsel gericiçilik ise, sınıf ve emekçi kitleleri gün be gün dumura uğrattırıyor, edilgen kılıyor, kayıtsız bırakıyor.

SEYRETMEK; SÜRÜKLENMEK VE BİRLİKTE ÇÜRÜMEKTİR

Tam da bu nedenle, hemen her gün çocuk istismarı yaşanırken Türkiye toplumunda fırtınalar kopmayabiliyor. Ya da, yanı başımızda binlerce insan en barbar yöntemlerle katledilirken emekçi kitleler olağan yaşamlarına devam edebiliyor.

Burjuva gericiği toplumsal yaşamın

ve sosyal pratiğin üzerinde bir ağırlık olarak durduğu sürece, sermaye düzeni açısından işçi sınıfını ve emekçileri denetlemek de o denli kolaylaşıyor. Tablo böyle olunca, düzen siyasetinden yansıyan her türden gelişme, burjuvazi açısından toplumun gündemini belirlemeye ve emekçileri düzene yedeklemeye olanak tanıyor. Bu hem de, Ensar Vakfı olayında olduğu gibi en rezil biçimde düzen gerçeğini ortaya koyan olaylar üzerinden bile olabiliyor.

Düzen içi klik savaşları ve buradan harketle ortaya saçılan pislikler üzerinden yaratılan taraflaşma ise, toplumsal hayatı her geçen gün çürüten bir başka etkene dönüşüyor. İstismarcılar, hırsızlar, soysuzlar, katiller takımı, toplumun farklı kesimlerince sahiplenilebiliyor. Hiçbir insani değeri ve ölçütü olmayan, dinsel ya da milliyetçi sosla topluma sunulan İŞİD vari oluşumlar ise tam da bu çürümüş zemin üzerinden kendisine dayanaklar yaratabiliyor.

DÜZEN BATAĞINDA DEBELENENLER, ALTERNATİF OLAMAZLAR

Geçtiğimiz yıllarda yaşanan Susurluk kazası ve 17-25 Aralık Operasyonları, bugünlerde ise hemen her gün yaşanan çocuk istismarları vb. gelişmeler ile ayyuka çıkan çürümüş düzen gerçeğinin, toplumun derinliklerinde önemli bir öfke birikimine yol açtığı deneyimlerle biliniyor. Lakin, bu ve benzeri süreçlerde reformist siyaset, emekçilerde oluşan tepki ve hoşnutsuzluğu saptıran ve düzen içi kanallara akıtan bir diğer etken olarak öne çıkıyor. Çürümüş ve her tarafından pislik akan sermaye düzenine karşı biriken öfke, parlamentarist sol tarafından istismar edilerek kurulu düzen bir başka cepheden ikame ediliyor.

Sol adına bu durum elbette devrim idealinden ve iddiasından kopuşun

kaçınılmaz bir sonucu olarak yaşandı/yaşanıyor. Tüm kurumlarıyla birlikte dö-külen burjuva düzeni "demokratikleştirmek" derdi ise gelinen yerde reformist sol hareketin çeşitli kesimlerini bir araya getiren ortak bir eksen haline gelmiş bulunuyor. Bu durum, reformist solu tamamen düzen siyasetinin çatlaklarında politika yapmaya iterken, emekçileri düzene yedekleyen ve sahte hayaller peşinde oyalayan uğursuz bir misyonla hareket etmelerine yol açıyor.

GÜNDEM; DEVRİMCİ 1 MAYIS

Gerek düzen siyasetinin ve gerici burjuva ideolojisinin toplumsal yaşam üzerinde oluşturduğu ağırlık, gerekse düzen içi muhalefetin ve reformist solun yaydığı sahte hayaller, sınıf ve devrim mücadelesi açısından ciddi tehlikeler ve saptırıcı etkenler olarak karşımıza çıkıyor. Bu nedenle, işçi sınıfını ve emekçi kitleleri denetlemek ve kontrol altında tutmak için canhıraş çalışan, düzenin tüm çürümüşlüğüne rağmen onu ayakta tutmak için her türden manipasyonu ustaca kullanan; düzen içi çatlaklardan saçılan pislikleri dahi yine düzeni ikame etmek için kullanan her türlü burjuva siyaseti karşısında devrimin gündemlerine ve devrimci sınıf mücadelesinin gerçek ihtiyaçlarına yoğunlaşmak bugün büyük bir önem taşıyor.

Yaklaşan 1 Mayıs'a bir yandan düzen cephesinden yansıyan her türlü çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğu devrimci sınıf perspektifi ile teşhir ederek ve "Düzene karşı devrim!" çağırısını yükselterek, öte yandan devrimci bir sınıf hareketi yaratma bakışı ile sınıf mücadelesinin ve siyasetinin gerçek gündemlerine odaklanarak hazırlanmak sorumluluğu bizleri bekliyor. Zira bugün, gerçek gündemimizi devrimci bir 1 Mayıs'a hazırlık oluşturuyor.

Yaklaşan 1 Mayıs'a bir yandan düzen cephesinden yansıyan her türlü çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğu devrimci sınıf perspektifi ile teşhir ederek ve "Düzene karşı devrim!" çağırısını yükselterek, öte yandan devrimci bir sınıf hareketi yaratma bakışı ile sınıf mücadelesinin ve siyasetinin gerçek gündemlerine odaklanarak hazırlanmak sorumluluğu bizleri bekliyor. Zira bugün, gerçek gündemimizi devrimci bir 1 Mayıs'a hazırlık oluşturuyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/14 * 8 Nisan 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Tayyip Erdoğan'ın ABD ziyareti;

Miadı dolan işbirlikçiye burun sürme operasyonu

Dinci gericiğin kaçak sarayda ikamet eden büyük şefi Tayyip Erdoğan, ABD nezdinde uğradığı değer yitiminin sonuçlarıyla yüzleşmeye başladı. ABD Başkanı Barack Obama tarafından yüzüne kapanan kapıları açmak için akla-karayı seçen Erdoğan'la etrafındaki mürit takımı, Washington'da düzenlenen Nükleer Güvenlik Zirvesi'nin "altın bir fırsat" olabileceğini var sayıyorlardı. Oysa sonuç tam tersi oldu.

KIRMIZI HALI SERMEKTEN ALÇALTICI MUAMELEYE

Emperyalistler nezdinde miadını dolduran işbirlikçinin akibeti itibardan düşüp dibe vurmaktır. Kullanışlı olduğunda önüne kırmızı halılar serilir, miadı dolunca ise, burun sürme seanslarına başlanır. Son ABD ziyareti ile AKP şefi için burun sürme döneminin başladığı, bizzat Obama tarafından ilan edildi. Zira yapılan tüm girişimlere, arabulucuların çabalarına rağmen, son güne kadar Obama-Erdoğan görüşmesinin olmayacağı tekrarlandı.

Dünya basınına da yansıyan alçaltıcı tartışmaların ardından Obama'nın lütfettiği görüşme, Erdoğan için hiç de onore edici olmadı. Tersine, tam işbirlikçilere yakışır tarzda küçük düşürücü bir mizan-senden ibaret kaldı. Emperyalist savaş aygıtı NATO'nun ikinci büyük ordusunu besleyen devletin başı ABD'ye ayak bastığında onu karşılayan tek bir yetkili bulamadığı gibi, ziyareti boyunca da "istenmeyen kişi" muamelesi gördü. Brookings Enstitüsü'nde konuşma yapabilmek için TÜSİAD kodamanlarıyla Katar emirinin

arabuluculuğuna ihtiyaç duyan AKP şefi, ancak korumalarının yarattığı rezaletlerle ABD medyasına konu olabildi.

"Kullanışlı işbirlikçi" iken önüne kırmızı halılar serilen Tayyip Erdoğan'ın bugün içine düşürüldüğü vahim durum, emperyalistlere hizmet eden figüranların kaçınılmaz olan akıbetlerine ışık tutuyor. Emperyalizme hizmet edenlerin işçi sınıfına ve emekçi halklara zulüm etmeleri kaçınılmaz olduğuna göre, hiçbir işbirlikçi sonuna kadar kullanışlı olamaz. Washington için "parıltılı" olduğu dönemin sefasını süren AKP şefi, artık alçaltıcı sonuçlara katlanma dönemindedir.

YİYİCİ/YANDAŞ/TETİKÇİ TAKIMININ TELAŞI

Kaçak sarayın "dünya lideri", "haşmetli sultanı" Tayyip Erdoğan'ın ABD'de maruz kaldığı burun sürme operasyonu, şeflerini "tanrının lütfu" diye pazarlayan yandaş-yiyici/yalaka takımını endişelendirdi. Burun sürme operasyonundan zafer devşirmek adına akla-zıyan "derin analizler" yapan bu tetikçiler, onurun zerresinden nasiplenemediklerini bir kez daha gözler önüne serdiler.

Yandaş medya ile istihdam ettiği "ünlü" tetikçilerin burun sürme operasyonu karşısında sergiledikleri tutum, bu camiadaki çürüme ve yozlaşmanın son sınırına vardığının yeni bir göstergesi oldu. Dünyaya rezil olan şeflerini "muzaffer" ilan etmeleri, ancak düşkünlüğün dip çukuruna battıklarının göstergesi olabilir. Üst perdeden ahlak üzerine vaazlar vermeye pek meraklı olan bu zevatın pratiği, gerçekte iktidar ve ranttan ne-

malanma dışında bir dertlerinin olmadığını ve bu uğurda her tür rezalete hazır olduklarını gözler önüne sermiştir.

EFENDİ-İŞBİRLİKÇİ ORTAKLIĞI DEVAM EDECEK

AKP şefinin Washington'da maruz kaldığı muamele, ABD-Türkiye ilişkilerinin seyrini etkileyecek bir sorun teşkil etmiyor. Zira NATO'nun ikinci büyük ordusunu besleyen Türk devleti halen emperyalistlerin bölge politikalarında kullanacakları etkili bir güçtür. Türk burjuvazi ile onun iktidarı ise, batı emperyalizmini "güvenli dayanak" telakki ediyor. Yani tarafların birbirinden vazgeçmesi, ya da efendi-uşak rollerinin değişmesi gündemde değil.

Miadını dolduran figüranların efendilerine başkaldırma yetenekleri olmadığından, yaranma ayınlarından medet ummaları mümkündür. Bunun yaratacağı sonuçlar ne olursa olsun emperyalizme utanç verici bağımlılık ortadan kalkmayacak.

EMPERYALİSTLER ANCAK EMEKÇİLERİN DİRENİŞİYLE KOVULABİLİR

Küstah emperyalist güçleri ülkeden def etmek, ancak işçi sınıfıyla emekçilerin birleşik direnişiyle mümkündür. Hem emperyalizme hem iç dayanakları olan burjuvazinin siyasal sınıf egemenliğine karşı örülecek devrimci mücadele hattı, bağımlılık zincirlerini parçalayabilmenin de tek yoludur.

Erdoğan'dan 'üst akıl' demagojisi

Dinci-gericiliğin şefi Tayyip Erdoğan, Nükleer Güvenlik Zirvesi nedeniyle ABD'ye yaptığı ziyaretin son gününde gazetecilere açıklamalarda bulundu. Türkiye'nin Washington Büyükelçiliği rezidansında basına yaptığı açıklamalarda Obama'yla görüşmesi ve Suriye'deki gelişmelerle ilgili konuşan Erdoğan, yine 'üst akıl' demagojisine sarıldı.

"ÜST AKIL OYUN OYNUYOR"

ABD Başkanı Barack Obama'nın Erdoğan'la görüşmesinin ardından Türkiye'deki basın özgürlüğü sorunu ve baskılara ilişkin sözlerini değerlendiren Erdoğan, Batılı emperyalistlerin de "hakaret" vb. konularda benzer tutumlar aldığını öne sürdü.

Buna karşın, emperyalistlerin kendisine yönelik eleştirilerini 'üst akıl oyunu' olarak tanımlayan Erdoğan, "terör mağduru ülke" rolüyle şunları söyledi:

"Üst akıl, Türkiye üzerinde oyun oynuyor. Türkiye'yi bölmek, parçalamak güçleri yeterse yutabilmek. Diyarbakır'da 7 kardeşimiz şehit oldu. Ama burada konuştuklarımızdan Türkiye'deki terör saldırılarına değinenler sadece bir-iki kişi. Lahor'a değinen de sadece bir kişi oldu. Diğerlerinin tümü sadece Paris ve Brüksel'deki saldırıları konuşmakla yetiniyor. Halbuki biz terör nedeniyle 40 bin can kaybı yaşamış bir ülküz. Bunun adeta görmezden gelinmesi kabul edilemez."

"İLİMLİ" ÇETELERİNİ SAHAYA SÜRMEK İSTİYOR

Öte yandan, Rojava'daki federasyon ilanının ardından gündeme gelen tartışmalarla ilgili konuşan Erdoğan, söz konusu bölgede "PYD/YPG yapılanmasına izin vermeyeceklerini" ve "ABD'nin de kendileriyle aynı fikirde olduğunu" söyledi.

Olası bir durumda Türk sermaye devletinin Batı Kürdistan'a yönelik saldırıda bulunacağını ima eden Erdoğan, ABD'nin IŞİD'e karşı mücadelede kullanması için 1800 "ılımlı" çetecinin isimlerini verdiklerini söyledi. Bölgede IŞİD'e karşı en etkili mücadeleyi yürüten YPG'nin ABD tarafından gözden çıkarılmasını isteyen Erdoğan, bunun yerine kendi çetecilerini ortaya koydu.

4 Nisan 'utanç günü!'

AB ile Türkiye arasında göçmenler üzerinden yapılan kirli pazarlık çerçevesinde gündeme gelen 'geri kabul' anlaşması 4 Nisan itibarıyla başladı. Türk sermaye devleti, bu kapsamda çeşitli yerlerde geri kabul merkezleri ve göçmen kampları kuruyor. AB ile Türkiye arasında yapılan bu anlaşmanın gerisinde ise paraya dayalı pazarlıkların olduğu biliniyor.

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin satranç tahtası gibi kullandığı Ortadoğu'da son olarak Suriye halkları bu kanlı oyunun bedelini ödüyor. Yerlerinden, yurtlarından edilen Suriyelilerin nerede yaşayabileceklerine onları bu hale getirenler karar veriyor. Böylece bir kez daha başka yıkımların, toplumsal sorunların önü açılıyor. Türkiye ve Yunanistan bu insanlık dışı anlaşmada fiili bir görev üstlenirken, yaşanacakların faturasını uluslararası hukuka göre göçmen mi, mülteci mi olduğu bile belirsizleşen, iltica etme hakları ellerinden alınan Suriyeliler ödüyor.

Bu çerçevede 4 Nisan tarihini mülteci-göçmen sorununun çözümü için milat olarak açıklayanlar, bunu bir başarı olarak gösterenler bu günün tarihe bir utanç günü olarak geçmesini sağlamış oldular. Kendilerine, ölüm yolculuğunu göze alarak bir kurtuluş kapısı açmaya çalışanların, ölü bedenlerin sahillere vurma olasılığına karşı bu göçleri yapmak zorunda kalanların umutları da bu utanç anlaşmasıyla ellerinden alınmak isteniyor.

Bundan sonra ne olacağı ise bir mu-

4 Nisan tarihini mülteci-göçmen sorununun çözümü için milat olarak açıklayanlar, bunu bir başarı olarak gösterenler bu günün tarihe bir utanç günü olarak geçmesini sağlamış oldular.

amma değil. Suriyeli göçmenler kendilerine gösterilen yerlerde yaşamak zorunda bırakılacaklar. Bu durum ise Suriyeliler için bir kurtuluş olmayacağı gibi, beraberinde daha büyük sorunlar getirecek. Daha iyi bir yaşam umuduyla Avrupa ülkelerine gitmek isteyen Suriyeliler, kendilerini bu duruma getirenlerin buna da engel olmasıyla içinden çıkılmayacak büyük sorunlarla yüz yüze gelecekler.

Bu gerçek sadece Suriyeliler için bir risk taşıyor. Onlar bilmedikleri bir yerde esaret hayatı yaşayacaklar. Her türlü sömürünün, ucuz işçiliğin, fuhuşun, yoksulluğun yaşam bulacağı bu yerler bir toplama kampından farksız olacak.

Yaşanmış olan birçok örnek bu insanları nasıl tehlikelerin beklediğini göstermektedir. Onlar zaten bu tehlikelerden kurtulmak için Avrupa ülkelerine gitmek istiyorlar.

Suriyeliler bir kez daha başka bir oyunun figüranı yapılmak isteniyor. Türkiye tarafından Maraş'ta yapılmak istenen toplama kampı bunun bir örneği. Keza Dikili'de. Bu bölgelerde yaşayan insanların bu uygulamalara karşı çıkmalarının gerisinde Suriyelilere duydukları düşmanlık yok. Aksine, Türk devletine güvenmiyorlar. Yakın bir zaman önce aynı coğrafyada büyük bir katliam yaşayan Alevilerin Maraş'ta kurulacak olan kamp

için kendi yaşam alanlarının seçilmesinin tesadüf olmadığını gayet iyi biliyorlar. Çok daha fazla kalabalık bir nüfusla buraya yerleştirilmek istenen Suriyeliler vasıtasıyla devlet Alevi nüfusunu asimile etmek, bölgenin sosyal dokusunu tahrip etmek istiyor. Burada, Alevilere dönük bir katliamın olmayacağına dair güvence veremeyecek tek kurum devlettir.

4 Nisan antlaşması olarak varılan mutabakat insan haklarının bir kez daha ihlal edilmesi üzerinedir. Ortadoğu satrançcı sürüyor ve hamle sırası gelen yerli-yabancı zorbalar her seferinde yeni acılara sebep oluyorlar.

Anlaşma başladı: Göçmenler geri gönderiliyor

AB ile Türkiye arasındaki kirli pazarlık sonucu varılan "göçmenlerin geri kabulü" ile ilgili anlaşmanın uygulaması 4 Nisan'da başladı.

Anlaşma kapsamında Yunanistan'dan hareket eden ilk göçmen kafilesi aynı gün İzmir'in Dikili ilçesine geldi. Toplam 202 göçmeni taşıyan teknelere, Sahil Güvenlik Komutanlığı'na ait feribotlar da eşlik etti.

İlk göçmen kafilesinde yer alanların çoğunun Pakistanlı olduğu belirtildi.

YUNANİSTAN GÖÇMEN İADESİNE "ARA VERDİ"

İlk göçmen kafilesini Türkiye'ye geri gönderen Yunanistan, 5 Nisan'da göçmen iadesine ara verildiğini açıkladı.

Geri göndermelerin durmasının nedeni olarak adada bulunan göçmenlerin iltica talebinde bulunmaları gösterilirken, ilk gönderilen göçmenlerin böyle bir talebi olmadığı ileri sürüldü.

Buna karşın BM yetkilileri göçmenlerin geri gönderilmesi için gerekli hazırlıklar tamamlanmadan işlemlerin başladığını söyledi. BM sözcüsü Boris Çeşirkov, "Hem Türkiye'de hem de Yu-

nanistan'da gerekli tedbirler alınmadan anlaşmanın yürürlüğe sokulduğu konusunda uyarıydık. Plan aceleyle getirildi" dedi. Yetkili, bununla birlikte, 4 Nisan'da gönderilen göçmenlerden 13'ünün iltica başvurusunun göz ardı edildiğini dile getirdi.

Yunanistan'da bulunan göçmenlerin geçtiğimiz günlerde kitlesel olarak iltica başvurusunda bulunduğu, AB'nin Yunanistan'a göndereceğini söylediği mültecilerin başvurularını değerlendirecek yetkililerin hala Yunanistan'a ulaşmadığı kaydedildi. İltica başvurularının değerlendirilmeye başlanması beklenirken, başvuruların 48 saat içerisinde sonuçlanabileceği duyuruldu. Ayrıca, göçmenlerin bu sonuçlara itiraz etme hakkı bulunuyor. Bu süreçlerin uzaması AB yetkililerini göçmenlere köle muamelesi yapmaya sürüklüyor.

Emperyalist kapitalizmin ahlaki çöküntüsü!

Geçtiğimiz haftanın tüm haberleri çocuk istismarının Türkiye’de ne denli yaygın yaşandığını özetler nitelikteydi. Karaman’da Ensar Vakfı’nda yaşanan kitlesel cinsel istismar vakasının ardından ülkenin pek çok yerinden bu yönlü haberler gün yüzüne çıktı. “Bir günde, 5 şehirde 5 farklı cinsel istismar skandalı!” yaşanan bir ülke gerçekliğinde, birbirinden vahim vakalara Kocaeli’nde 3 yaşındaki bir çocuğun tecavüz sonucu ölüm haberi eşlik etti. Tüm bunlar kapitalist düzende yaşanan kültürel yozlaşmanın ve ahlaki çöküntünün göstergeleri olarak kayda geçti.

Emperyalist kapitalist düzende yaşanan çürümenin geldiği akıl almaz boyut en çok çocukların yaşadıkları üzerinden net bir şekilde görünmektedir. Bu çürümenin bir yanını dinsel gericiliğin ve bağnazlığın güç kazanması ile birlikte yaşanan yozlaşma ve ahlaki çöküntüdeki artış oluşturmaktadır. Dünya genelinde dinsel gericiliğin olduğu her yerde bu yönlü cinsel istismar vakalarının sık yaşandığı biliniyor. Örneğin Vatikan’da da kimi psikoposların çocuk istismarı ile gündeme gelmeleri yeni değildir. Daha fazla örneği olmakla birlikte Vatikan örneğine Karaman Ensar Vakfı eklenmiş oldu. Ancak Ensar Vakfı örneğinde bir başka gericilik ve istismar odağı ile daha karşılaştık. Devlet bakanları ile birlikte AKP yetkilileri tecavüz vakasıyla değil de vakfın imajıyla ilgilendi. Bu olayın vahametini daha da arttırmaktadır. Yaşananları “bir kereden bir şey olmaz” mantığıyla geçiştirenler, olay duyuldu diye rahatsız oldular. Gericiliğin konuyu bu şekilde ele alış çocuk istismarlarını değil önlemek, daha da artıran bir rol oynamaktadır.

Bu gerici yapıyı pekiştiren daha pek çok örnek vardır. Örneğin dini kisveleri olan kişi ve kurumlardan cinsel istismarı meşrulaştıran çokça açıklamaya tanık olmaktadır. Bir babanın kızına şehvet

duymasından annenin dizinin tahrik edilmesine, çocuğun iç çamaşırının görünmesine dek türlü açıklamalar karşımıza çıkıyor. Pedofiliinin ve ensestin yaygınlaşmasına hizmet eden bu açıklamaların gerisindeki hastalıklı zihniyetle toplum eğitilmekte, yönetilmektedir. Ki böyle bir toplumda sağlıklı bireylerden ve sağlıklı insan ilişkilerinden de bahsedilemez. Bastırılmış dürtü ve duyguların denetimden uzak, kapalı ortamlarda ne denli sapınca açığa çıktığını gösteren böylesi örneklerin yanı sıra, çocuk evliliği adı altında esasında pedofiliyi meşrulaştıran bir düzen gerçekliği söz konusudur.

Gericilikle zehirlenen böylesi bir toplumsal düzende toplumun “en zayıf” görünen kesimleri kadın ve çocuklar başta cinsel saldırılar olmak üzere şiddetin doğrudan hedefi haline gelmektedir. Zira bu toplumda savunmasızdırlar. Başlarına bir şey geldiğinde devlet kurumları, po-

lisinden yargısına kadar mağduru suçlu haline getirecek şekilde işlemektedir. Bir yanda tacizci, tecavüzcü ve katiller “iyi hal”, “haksız tahrik”, “saygın tutum” indirimi alırken, öte yandan bizzat devletin kurumlarında, okullarda, yurtlarda, hapishanelerde çocukların başlarına böylesi saldırılar gelmektedir. Tüm bunlar toplumda “kimi kime şikâyet ediyoruz?” algısını pekiştirmektedir. Bundan kaynaklı cinsel saldırıların çoğu şikâyetsiz kalabilmektedir. Ayrıca medyanın olayı ele alış şeklinden gündelik yaşamdaki mahalle baskısına kadar, cinsel saldırıya uğrayan kişiyi ve yakınlarını olayı saklamaya iten pek çok neden olabilmektedir. Ki son dönemde artan haberler Türkiye’de de çocuklara yönelik cinsel istismarın ne denli sık yaşandığını göstermiştir.

Emperyalist kapitalizmde yaşanan toplumsal çürüme ve ahlaki çöküntünün bir diğer yanı ise çocuk pornosu ve çocuk

fuhşunun sıklıkla yaşandığı gerçeğidir. UNICEF verilerine göre sadece Asya’da bir milyon erkek ve kız çocuğunun seks ticaretine alet edildiği tahmin ediliyor. “Seks turizmi” olarak adlandırılan bu iğrenç ticaretin alıcısının da zengin kapitalistler olduğu biliniyor. Pek çok zengin iş adamı özel uçaklarla Uzakdoğu, Asya gibi ülkelere bu amaçla gidiyor.

BU PİSLİĞİ DEVRİM TEMİZLER!

Sömürüye dayalı, ataerkil, gerici kapitalist düzende; her açıdan insan ilişkilerinin yozlaştığı, insanlık değerlerinin ve erdemlerinin kötürümleştirdiği bir çürüme yaşanmaktadır. Toplumsal çürümenin geldiği bu korkunç boyut ortadayken yapılması gereken toplumsal bir ayağa kalkış olmalıdır. Ancak bu şekilde kapitalizmin çürümüşlüğünden ve kirinden kurtulabiliriz.

Çürümüş düzenin aynası: 3 yaşındaki çocuğa tecavüz

Kocaeli Çayırova’da yaşayan G.K, 19 Mart’ta 3 yaşındaki oğlunu “merdivenden düştüğü” gerekçesiyle hastaneye getirdi. Gebze Devlet Hastanesi’nde tedavi edilen çocuğun vücudundaki morluklar ve bağırsaklarındaki yırtılma nedeniyle doktorlar tecavüzden şüphelendi.

Doktorların haber vermesi üzerine, polis, G.K ve birlikte yaşadığı M.Ç’yi gö-

zaltına aldı. İkili çıkarıldıkları mahkeme tarafından, Adli Tıp Kurumu’ndan gelecek sonuçlara göre adli kontrol şartıyla serbest bırakıldılar.

3 yaşındaki çocuk ise 11 gün yoğun bakımda kaldıktan sonra hastanede hayatını kaybetti.

DGB’DEN AÇIKLAMA

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) de,

kapitalizmin çürümüşlüğüne vardığı boyutu gösteren olayla ilgili olarak açıklama yaptı. DGB açıklamasında şu ifadeler yer aldı:

“Hemen hemen her gün aynı haberleri duyuyoruz ve medyada yalnızca birer isimden öteye geçmiyor duyduklarımız. Toplum olarak bizler bu haberlere alıştırmaya çalışıyoruz. Ancak alışmaya da kabullenmeye de niyetimiz yok.

Çünkü bizler biliyoruz ki bu tecavüzün ardında bütün çürümüşlüğüyle kapitalist sistem yatmaktadır. Ve kuracağımız yeni bir dünyada çocuklar sömürüye, istismara ve şiddete maruz kalmayacaklardır.

Bizler bütün bu yaşananların arkasındaki çürümüş düzeni tarihin çöplüğüne atacağız. Victor Jara’nın da dediği gibi çocukların neşeyle şarkılarını türkülerini söyleyebilecekleri tek düzen olan sosyalizmi kurana kadar mücadelemize devam edeceğiz.”

“Cizre’de 665 kişi katledildi”

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV), 79 gün “sokağa çıkma yasağı” ve katliam saldırılarının sürdüğü Cizre’de yaptığı incelemeler sonrası rapor oluşturdu.

6-8 Mart tarihleri arasında Cizre’nin Yafes, Sur, Cudi ve Nuh mahallelerinde yapılan incelemeler sonucu oluşturulduğu belirtilen raporda, Genelkurmay’ın 24 Şubat itibarıyla Cizre’de öldürülenlerin sayısını 665 olarak açıkladığı hatırlatıldı ve Yafes, Cudi ve Sur mahallelerindeki bütün evlerin yıkıldığı aktarıldı. Tahribatın havan, bomba atar, tank atışları sonucu olduğu belirtilen raporda ilçede su olmadığı, altyapının tamamen tahrip olduğu, keskin nişancıların hareketli olan her şeye ateş ettiği de yer aldı. Devlet güçlerinin girdiği evlerdeki eşyaların çalınmış veya tahrip edilmiş olduğunun aktarıldığı raporda, duvarlara ırkçı ve cinayetçi yazılar yazıldığı belirtildi. Evlerin yanı sıra TİHV ve Tabip Odası’nın ilçede kullandığı merkezin kapılarının kırıldığı, içerisinin talan edildiği anlatıldı.

Mahallede yaşayanların katliam saldırılarının 15-20. günleri arasında evlerini terk etmek zorunda kaldıkları belirtti-

len raporda, zırhlı araçlardan “Evlerinizi boşaltın, boşaltmazsanız yıkacağız, kimyasal silah kullanacağız” anonları geçildiği ifade edildi.

“DELİLLER YOK EDİLDİ”

Raporda 200’den fazla kişinin katledildiği bodrumlara dair de gözlemler yer aldı. Buna göre, ‘ikinci vahşet bodrumu’ diye tabir edilen yerdeki delillerin ortadan kaldırılması için buradaki molozların Dicle Nehri’ne döküldüğü, yine mahalhenin çeşitli yerlerindeki enkazların iş makineleri ile başka yerlere dağıtıldığı aktarıldı. Savcılığın etkin soruşturma yürütmediği ifade edildi. Raporda ‘vahşet bodrumları’ndan hala ceset kokusu geldiği de yer aldı.

Raporun devamında Cizre’deki katliam saldırıları ile ilgili Anayasa Mahkemesi ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne yapılan başvuruların reddedildiği, başvuru sahiplerinin de ilçede katledildiğine dikkat çekildi.

İlçede katledilenlerin cenazelerinin de yapılan otopsinin Birleşmiş Milletler

(BM) Minnesota Otopsi Protokolü’ne uygun olmadığı, cenazelerin kimlik bilgileri ve ölüm nedenlerine ilişkin bilgilere yer verilmediği, ailelerden habersiz cenazelerin defnedilmesine çalışıldığı aktarıldı. Raporda, 2 Mart tarihinde Cizre savcısının ‘vahşet bodrumu’na “bina yıkılabilir” gerekçesiyle girmedeği de hatırlatıldı.

“HAK İHLALLERİ VE İNSANLIK SUÇU YAŞANDI”

Katledilenlerden 38’inin çocuk olduğu belirtilen raporda, Cizreli çocukların çatışmalardan sonra psikolojik rahatsızlıklarının olduğu da eklendi.

Raporda, “sokağa çıkma yasakları” boyunca yaşam hakkı ve işkence yasağı ihlali, mülkiyet, barınma, eğitim, sağlığa erişim, özel hayatın gizliliği, haberleşme haklarının ihlal edildiği, yapılanların insanlık suçu boyutlarında olduğu ifade edildi.

Ayrıca, afet bölgesi ilanları ve hızlı kamulaştırmaların devletin işlediği suçların delillerini ortadan kaldırmak amaçlı olduğuna dikkat çekildi.

Komünist tutsaklar avukatlara saldırıyı kınadı

Geçtiğimiz hafta ÇHD’lilerin davası için basın açıklaması yapan avukatlara yönelik saldırıya ilişkin, TKİP dava tutsakları açıklama yaptı. Sincan 1 No’lu F Tipi Hapishanesi’nden TKİP dava tutsakları adına Onur Kara tarafından yapılan açıklamada şu ifadeler yer aldı:

“(…) Gün geçmiyor ki; en ufak bir basın açıklaması, gösteri, toplantı etkinliği, demokratik haklar ve özgürlükler ‘ileri demokrasinin’ kan deryasına dönüştürdüğü şiddet ortamında boğulsun.

Bunun son örneğini geçtiğimiz hafta her türlü hukuksuzluğun hukuk adına pazarlanıp, yutturulduğu ve Avrupa’nın en büyüğü olmasıyla övülen bir adliye binasında yaşamış olduk.(…)

Elbette bu saldırganlığı ve devlet terörünü Tahir Elçi’nin katledilmesinden, sermaye iktidarının her türlü muhalefete yönelik gerçekleştirdiği azgınlaşan saldırılardan bağımsız görmüyoruz. Fakat giderek dozajı artan faşist saldırganlığı ve pervasızlığı da kanıksamayacağımızı buradan bir kez daha bildirmiş oluyoruz.

Sincan’daki komünist tutsaklar olarak devrimci avukatların onurumuz olduğunu ve onurumuzu çiğnetmeyeceğimizi bu vesileyle hatırlatmış olalım. Başta Zeycan Balcı Şimşek olmak üzere saldırıya uğrayan ve yaralanan tüm avukatlara ve dostlarımıza geçmiş olsun dilekelerimizi iletiyor ve acil şifalar diliyoruz.”

Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi’nden TKİP dava tutsağı Evrim Erdoğdu’nun açıklaması ise şöyle:

“Sermaye iktidarı toplumsal mücadelenin fay hatlarında biriken öfkeyi dizginleyip bastırmak için açık-gizli örgütlenmelerle, fiili sıkıyönetim yasaları ile işçilere, emekçilere, Kürt halkına var gücüyle saldırıyor.

(…)

ÇHD’li devrimci avukatlara dönük ölçsüz polis saldırısının arkasındaki neden sokakların yasak üzerine yasakla kitlelere kapatıldığı günlerde işçilere, emekçilere sokaklardan uzak durma mesajının verilmesidir. Bu ablukayı ve faşist saldırganlığı kitlelerin, işçi sınıfının birleşik mücadelesi ekseninde sokaklara taşan öfkesi dağıtacaktır.

Avukatlarımıza yönelik faşist zorbalığın hesabını sınıf mücadelesinin yasalarına dayanarak soracağız! ÇHD yalnız değildir!”

Devlet Silopi’de katliam gerçekleştirdi

Şırnak’ın Silopi ilçesinde “sokağa çıkma yasağı”nı 5 Nisan’dan itibaren tekrar uygulamaya koyan devlet, ilçedeki saldırılarını da yoğunlaştırdı. 6 Nisan’da Barbaros Mahallesi’nde bir kez daha katliam gerçekleştirdi. Tanklarla yapılan bombalama sonucunda 20 kişinin bulunduğu evin yıkıldığı, İsa, Ahmet, Muhyettin ve Saadettin Tonguç’un en-

kaz altında kalarak yaşamını yitirdiği belirtildi. Saldırı sırasında evde bulunan Nurettin Tonguç’un aktardığına göre, devlet cenazelerin alınmasına da engel oldu.

YÜKSEKOVA’DA ABLUKA

Hakkari’nin Yüksekova (Gever) ilçesi-

sinde de birçok mahallede saldırıların yoğunlaştığı, bununla birlikte YPS ve YPS-JIN ile katliam timleri arasında çatışmaların arttığı bildirildi. 6 Nisan’da devletin saldırı aygıtlarının Cumhuriyet Mahallesi’ne girmeye çalıştığı mahallede 2 büyük patlama meydana geldi. Güngör Mahallesi’nin girişinde ise tanklarla binalar bombalandı.

Kölelik dayatmalarına karşı, işçilerin birliği için;

Direnişin 1 Mayıs'ına!

1 Mayıs yaklaşıyor. Dünyayla birlikte Türkiye'de de işçi ve emekçiler bir kez daha hakları ve gelecekleri için sokaklara çıkmaya, taleplerini haykırmaya hazırlanıyorlar. On yıllardır iki sınıfın karşı karşıya geldiği gün olarak hayat bulan 1 Mayıs'lar bir kez daha iki dünyanın çarpışmasına tanıklık edecek. Ve bir kez daha işçi sınıfının güç ve enerjisini açığa çıkartacağı, mücadele kapasitesini ortaya koyacağı gün olarak yaşanacak.

1 Mayıs, sermaye karşısında işçi sınıfının baskıya, sömürüye karşı direniş günüdür. Bugün emperyalist-kapitalist sistemin dünya ölçeğinde yaşadığı ekonomik, sosyal, siyasal krizlerin faturasını yasal ve fiili saldırıların muhatabı olarak ödeyen işçi ve emekçiler giderek ivmelenen bir mücadele içinde bulunuyorlar. Sermayenin çok yönlü saldırılarına karşı artan örgütlenme ve mücadele eğilimi, eylemlerle, direnişlerle ete kemiğe bürünüyor. Kölece çalışma koşullarına, hak gasplarına, işten atma saldırılarına karşı henüz genel bir hal almasa da fabrika fabrika işçi eylemleri ve direnişleri yaygınlaşıyor.

Patronların saldırılarına olduğu kadar, işçi sınıfı içine çöreklenmiş sendikal ihanet şebekelerine karşı da anlamlı tepkiler veriliyor. İşçi sınıfının değiştirme iradesi kendini giderek güçlenen bir zeminde ifade ediyor. İçinde bulunulan cendere ve çok yönlü saldırı süreci işçi sınıfının tabandan birliğini oluşturmasını dayatıyor. İşçiler bağımsız iradelerinin açığa çıktığı birliklerini kurabildiklerinde kazanım elde ettiklerini görüyorlar. Hak alma bilincinin güçlenmesi özgüvenin artmasını koşulluyor.

Örgütlenme isteği ve iradesinin, baskılara ve sömürüye karşı fabrikalarda hareketliliklerin giderek arttığı günümüzde işçi direnişleri yaygınlaşıyor. Metal fabrikalarında yaşanan hareketlilik bir parça durulsa da tepki ve öfke devam ediyor. Renault, Kastaş Kauçuk, İFF Aroma, İnci Plastik gibi bir dizi fabrikada işçi direnişleri sürüyor. Kölelik saldırılarının gündemde olduğu böylesi bir süreçte direnişlerle birlikte 1 Mayıs'a yaklaşıyor.

Süren işçi direnişleri ve fabrikalarda artan hoşnutsuzluk 1 Mayıs'ın gerçek anlam ve önemine uygun örgütlenebileceği zemini işaret ederken, kölelik saldırılarına karşı direnişin mayalanacağı, işçi direnişlerinin kendine nefes borusu açacağı, işçi sınıfının birliğini pekiştireceği önemli bir olanağı da içinde barındırıyor.

1 Mayıs, tarihi boyunca sadece bir

günü değil, sınıflar mücadelesinin seyri içinde güçler dengesinin ölçüldüğü, mücadele potansiyeli ve enerjisinin sınandığı, sınıf çarpışmasının açık bir hal aldığı ve yoğunlaştığı özel bir anı ifade eder. 1 Mayıs'ların sermaye devleti tarafından hep saldırganlık ve yasaklamalarla karşılanması bu anlamından duyulan korkudan kaynaklıdır.

Sermayenin her dönem özel bir hazırlığa konu ettiği 1 Mayıs, kölelik dayatmalarının ayyuka çıktığı, savaş ve saldırganlık politikalarının bölgeyi ve ülkeyi kan gölüne çevirdiği, baskıların arttığı, anti demokratik uygulamaların yaygınlaştığı bir dönemde sınıf cephesinden de güçlü bir hazırlığı gerektirmektedir.

Sermayenin çok yönlü saldırı dalgasına karşı mücadeleyi büyütme, süren işçi direnişlerini birleşik bir karaktere

büründürmek, fabrikalarda, sanayi havzalarında biriken mücadele potansiyelini eylemli bir güce dönüştürmek için 1 Mayıs önemli bir basamak olarak değerlendirilmek ve buna uygun bir hazırlığa konu edilmek zorundadır.

İçinden geçilen sürecin ağırlığı ve gündelik yaşamda karşımıza çıkan olumsuzluklar ne olursa olsun, işçi sınıfının fay hatlarında biriken enerji, dönem dönem kendini dışa vuran mücadele gücü ve halihazırda süren işçi direnişleri varolan olanakları göstermektedir. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere öncü-ilerici işçiler yaklaşan 1 Mayıs'a bu temelde bakabilmeli ve işçi sınıfının birleşik, kitlesel mücadelesini örgütlenme bakışı çerçevesinde, seferberlik ruhuyla bir hazırlığa konu etmelidir.

Direnişin 1 Mayıs'ı için ileri!

İnci Plastik'te direniş, SCA'da grev sürüyor

Gebze'de İnci Plastik işçilerinin işten atma saldırısına karşı başlattığı direniş bir ayı doldururken, SCA Yıldız işçilerinin grevi ise 3. ayını geride bıraktı.

İNCİ PLASTİK DİRENİŞİ BİR AYI DOLDURDU

Kendi sözleşme taslaklarını hazırladıkları için 2 temsilcileri işten atılan İnci Plastik işçileri direnişlerine devam ediyorlar. Sözleşme döneminde olan İnci Plastik işçileri kendi sözleşme taslaklarını hazırlamış, ardından Öz İplik-İş Sendikası, temsilcileri görevden almıştı. Bir

süre sonra da 20 gün ara ile iki temsilci işten atılmıştı. Bir aydır vardiya giriş-çıkışlarında eylemler yapan işçiler arkadaşlarının işe geri iadesini istiyor.

Patron ise işçileri bölmek için birçok korkutma ve sindirme yöntemini kul-

lanmaya devam ediyor. Eylem sırasında fabrika içerisinde işçilerin yürüyüş yoluna konulan köpek iki işçiyi geçtiğimiz günlerde ısırarak yaraladı. Ayrıca patronun yeni bir işten atma saldırısında bulunacağı, 15-20 işçinin işten atma

listesinde bulunduğu ifade ediliyor. İşçiler bu ve benzeri yöntemlerin karşısında kararlılıklarını dile getirmekle birlikte işten atılan arkadaşları ile birlikte kapıda beklemeye devam ediyorlar.

SCA YILDIZ'DA GREV DEVAM EDİYOR

25 Aralık'tan bu yana grevde olan SCA Yıldız işçilerinin grevi sürüyor. Lokavt kararının kaldırılması ile 40 işçi grevdeki arkadaşlarına ve haklarına sırtını dönerek işbaşı yapmıştı. Bunun ardından işçiler sürekli bir eylem hattı koymuş ancak patrona geri adım attıramamıştı. Fabrika önünde bekleyişle devam eden grev 3. ayını geride bırakırken işçilerin mücadelesi devam ediyor.

Sınıf mücadelesi ayrıştırıcıdır!

Devrimci olmayan her şey çürür!

Sınıflar mücadelesi doğru bir çizgi üzerinde seyretmez. Kimi zaman durağanlaşan bir seyir içinde ilerlerken, kimi zaman açık çatışma biçimini alır. Sınıfların güç dengesinin ve çelişkilerin keskinliği bu durumu belirleyen temel etmendir. Her dönem, çatışmanın şiddetine göre mücadele araçları ortaya çıkarır. Bir sınıfın diğerinin üzerinde üstünlük kurması bu araçları gündelik yaşamda kullanma başarısı ile ölçülür. Sınıflar mücadelesi her alanda ve sürekli. Durağan süreçlerin "ilericileri-öncüleri", yaşamın temel akışı ve ihtiyacının öznel ve yol göstereni olabilmek durumundadır. "ilericiliği, öncülüğü" belirleyen temel kriter toplumsal yaşamın pratiği ekseninde nerede durulduğudur. Önde durabilmek devrimci bir bakış ve buna uygun bir pratik ile olanaklı olabilir. Ters durumda sınıflar mücadelesinin gelişim seyri dışında kalmak, sınıf kitlelerinin genel pratiğinin gerisine düşmek, "ilericilik-öncülük" adına gerileşmek kaçınılmazdır. Tıpkı bugün reformist/icazetçi sendikal anlayışların içine düştüğü durum gibi.

İçinden geçtiğimiz süreç, çelişkilerin ve bunun doğal sonucu olan çok yönlü krizlerin keskinleştiği, sınıflar mücadelesinin kızıştığı bir dönemi ifade etmektedir. Bir yanda sermaye sınıfının ardı arkası kesilmeyen ekonomik, sosyal, siyasal saldırıları devam ediyor. Çalışma ve yaşam koşullarını doğrudan etkileyen bu saldırı dalgası ile köle işçilik uygulaması hayata geçirilmeye, taşeronluk yaygınlaştırılmaya, güvencesiz, esnek, kuralsız çalışma genel uygulama haline getirilmeye çalışılıyor.

İşçiler cephesinden ise bu saldırılara giderek güçlenen bir karşı koyuş ve direniş örnekleriyle yanıt üretilmeye çalışılıyor. Çelişkiler derinleştikçe, çelişkilerin yarattığı sorunlar zincirine karşı tepki birikiyor, fırsatını bulduğu ilk anda ise kendini dışa vuruyor. Şu sıralar sıklıkla gördüğümüz fabrika eylemleri ve direnişleri yeni bir sınıf hareketinin mayalandığı, deneyim kazandığı, dönemin ihtiyacına yanıt üretme çabası içinde yeni araç ve mücadele yöntemleri ortaya koyduğu

süreçler olarak yaşanıyor.

Yasal ve fiili engellerle işçi sınıfını hareket edemez hale getirmeye çalışan sermayeye karşı fiili, meşru mücadele yöntemleri işçiler açısından hak kazanmanın temel mücadele biçimi olarak öne çıkıyor. Greif'ten Metal Fırtına sürecine, tek tek fabrikalardaki hak gasplarından işten atma saldırılarına kadar bir dizi örnekte görüldüğü gibi işçiler üretimden gelen güçleriyle direnmeyi, fabrika zeminlerinde birliklerini kurmayı öğreniyorlar, hayata geçiriyorlar.

İşçi sınıfı için her direniş bir okuldur. Gelişen süreçlerde mücadele etmeyi, birliğini kurmayı öğrenen işçiler aynı zamanda dostunu, düşmanını da yakından tanıma fırsatı yakalıyor. Yıllardır sendikaların başına çöreklenmiş bürokratik yapıların esasta engelleyici, mücadeleyi zayıflatıcı misyonlarını yakından görüyor, tanıyor ve mücadele hedefi haline getiriyorlar.

İşbirlikçi/ihanetçi sendikaların sınıf mücadelesine düşman, sermaye yanlısı tutumları biliniyor. Reformist/icazetçi çizgideki sendikal bürokrasi de, yeni dönemin gelişen sınıf hareketi ve ihtiyacı karşısında gerilemiş, işçi sınıfının önünde aşılması gereken bir barikat ol-

duğunu defalarca tescillemiştir. Yıllardır "işçilerin geri bilinci" demagojisine sarılarak mücadele kaçınılına soyunanlar, koltuklarını bırakmamak için binbir türlü ayak oyunu ile kitleleri avutmaya çalışırlar, göstermelik adımlarla sınıf mücadelesine itfaiyeci olarak yaklaşanlar, masa başında ahkam kesip alanlardan kaçmaya devam ediyorlar.

İşçi sınıfı bir dizi alanda kendi öz deneyimi ve potansiyeli ile mücadele gücü ve kapasitesini güçlendirirken, fiili olarak üretimden gelen gücünü kullanarak hak talep ederken, işten atılan arkadaşlarına sahip çıkarken ileriye sıçramaya devam ediyor, yeni ve güçlü çıkışların olanaklarını arttırıyor.

Sınıfa yönelik kapsamlı saldırıların gündemde olduğu böylesi bir dönemde, reformist/icazetçi sendikal anlayışlar bol keseden attıkları nutukları unutmuş, "kırmızı çizgilerini" aşmış bulunuyorlar. Köle işçi büroları düzenlemesi, kıdem tazminatının gaspı, taşeron ve güvencesiz çalışma uygulamaları karşısında, "durumu kurtarma" girişimleri dışında neredeyse hiçbir şey yapmıyorlar. Yapmaya da nefesleri yetmiyor. Gelişen sınıf mücadelesini dizginlemek için sermaye ve uzantıları düşmanca tutumlarla yak-

laşırken, reformist/icazetçi sendikal anlayışların da dizlerinin bağı çözülüyor, konumlarını kaybetmeme pahasına gerileşiyorlar.

İşçi sınıfı hareketi tarih boyunca olduğu gibi bugün de kendi deneyimini ve birikimini yaratarak ilerliyor. Durgun dönemin yol arkadaşları, hatta sınıfın "öncüsü" olarak ortaya çıkanlar, yaşamın maddi zemininin ortaya çıkarttığı dinamiklerin değiştirici gücünün karşısında eriyor, devrimci sınıf hareketine karşı dalga kıran görevini üstleniyorlar. Sınıf hareketi küçük fırtınalar yaratarak ilerlerken, önünde ne varsa yıkıp geçecek olan kasırgalara hazırlanıyor.

İşçi sınıfı saldırılar karşısında her fırsatta mücadele isteği ve gücünü ortaya koyuyor. Bir dizi fabrikada direniş pratiğini hayata geçiriyor. Dün Greif işçilerinin fabrika işgalini "macera" olarak görenler, sınıfın yeni maceralarını ellerinden gelirse engellemeye çalışıyor, en iyi ihtimalle boş gözlerle izlemeyi tercih ediyorlar. Yaşamın dönüştürücü gücü olan sınıf mücadelesinin ilerleyişine ayak direnemez. Ayak diremeye çalışanlar, çürümeye ve yok olmaya mahkumdur.

O. EKİM

Taksim 1 Mayıs'na yine keyfi yasak

İşçi sınıfının haklarını gasp etmekte tereddüt etmeyen ve son dönemde de "müjde" aldatmacaları içerisinde yeni saldırı yasalarıyla sömürü koşullarını ağırlaştırmayı hedefleyen sermaye iktidarı, 1 Mayıs'a yönelik de keyfi

"yasak"ları yine hayata geçirdi. Taksim'de 1 Mayıs kutlaması için yapılan başvuru, valilik tarafından keyfi olarak geri çevrildi.

Mart ayı içerisinde Taksim'de 1 Mayıs kutlaması için İstanbul Valiliği'ne başvuru yaptığı belirtilen

Memur Sen'in talebi reddedildi. Yasağa gerekçe henüz öğrenilemezken, geçtiğimiz yıllarda "kamu düzeninin aksaması", "trafiğin engellenmesi", "güvenlik" gibi bahaneler öne sürülüyordu. Devletin kendi sözcüleri, emperyalist tekel-

lerin sözcüleri, ABD'li şefleri vb. sermaye iktidarının önde gelen sözcüleri için bütün bu bahaneleri çığneyen devlet, mevzu işçi sınıfının çıkarlarına gelince ise bunları yasağın bahanesi olarak gösteriyor.

Kastaş'ta direniş devam ediyor

İzmir Aliğa OSB'deki Kastaş Kauçuk'ta örgütlenme çalışması yürüttükleri, patron ve formenin baskı ve mobbingine karşı çıktıkları için işten atılan iki kadın işçinin fabrika önünde başlattığı direniş devam ediyor.

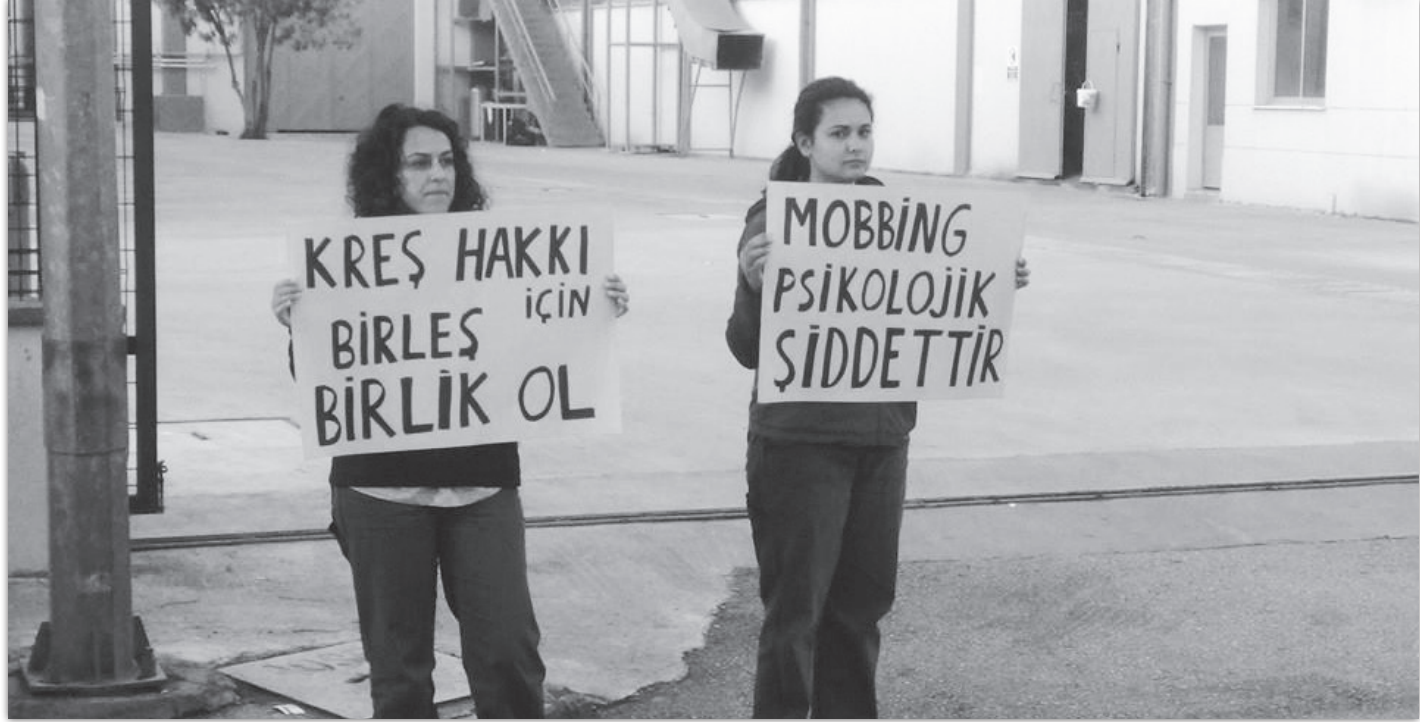
Direnişçi kadın işçiler Sonay Tezcan ve Kardelen Yoğungan, sabah saat 07.00'de işbaşı yapacak olan işçileri fabrika önünde pankartlarla karşıyorlar. Yoğungan ve Tezcan, direnişlerinin talepleri üzerinden İzmir geneline yayılan afiş çalışması yürütecekler, çifte sömürüye maruz kalan kadın işçilerin taleplerini içeren imza kampanyası başlatacaklar. Bu kapsamda emek ve meslek örgütleri, dernekler ve ilerici kurumları ziyaret edecekler.

DİRENİŞ ÇADIRINA ZİYARETLER

Direniş çadırına ziyaretler ise sürüyor. DERİTEKS, Teksif, Karşıyaka Halk Forumu, Yeryüzü Kadınları, Güvenlik Sen ve ESP direniş çadırını ziyaret etti. Mor Mikrofon, Kızılçık Eylem Haberleri, Özgür Gelecek, Sol Portal işçilerle röportaj yaparken Devrimci Liseliler Birliği'nin Kastaş işçilerini ziyaretinde Liselilerin Sesi dergisi için röportaj yapıldı. Yine başta çevre fabrikalardaki tekstil işçileri olmak üzere işçi ve emekçiler direnişçi işçileri ziyaret etti.

Direnişin 8. günü olan 1 Nisan'da ise direnişçi işçiler destek güçlerle beraber basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasına saatler kala ise Kastaş yönetiminin şikayeti üzerine direniş alanına "bomba imha ekipleri" geldi. Alanda bomba olabileceği bilgisini aldıklarını öne süren ekipler, fabrika içerisine girerek sivil polislerle görüştüktan sonra alanı terk ettiler.

DİRENE DİRENE KAZANACAĞIZ!

Kastaş patronunun ve İzmir polisinin tüm engelleme çabaları boşa düştü. Direniş alanına Belediye-İş İzmir 2 No'lu Şube, Güvenlik-İş, DEV TEKSTİL, MİB, BDSP, DGB, KP, DHF, HDP, Yenikapı Tiyatro Topluluğu geldi. İş çıkışı saatinde ise çevredeki tekstil fabrikalarından tekstil işçisi kadınlar basın açıklamasına katıldı.

Fabrika kapısının önünde öncelikle Yenikapı Tiyatro Topluluğu "Palto" adlı oyununu oynadı. Tiyatro gösteriminin ardından sözü Kastaş direnişçisi Kardelen Yoğungan aldı. Yoğungan patronun hala taleplerini bilmediğini söylediğini ifade ederek "bir kez daha taleplerimizi haykırıyoruz" dedi ve Kastaş fabrikasında hü-

küm süren sömürü koşullarını anlattı. Bu sömürü koşullarının devam edebilmesi için kadın işçilerin cinsel kimliklerinin nasıl kullanıldığına dikkat çeken Yoğungan, daha sonra sözü Sonay Tezcan'a bıraktı.

Tezcan da fabrikada yaşanan baskıların, mobbing uygulanarak işten çıkmak zorunda bırakılan eski Kastaş işçilerinin kendileri direnişe başladığında gelip anlatmalarıyla aslında daha görünür olduğunu ifade etti. Örgütlü oldukları için işten atıldıklarını ifade eden Tezcan, "sonuna kadar burada olmaya devam edeceğiz" dedi. Kardelen Yoğungan ise Çiğli AOSB'de başlayan Dost Cam işçilerinin süreçlerini aktararak "Dost Cam işçileri kazanırsa biz kazanırız, biz kazanırsak Dost Cam işçisi kazanır" dedi.

Sık sık sloganlarla kesilen konuşmaların ardından Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Ahmet Mutoğlu servislere bini Kastaş işçilerine seslendi. Direnişçi sahip çıkmalarını, yarın onların yerinin de bu kapının önü olduğunu ifade eden Mutoğlu, Kastaş patronunun baskılarıyla, sendikal hakkı tanımamakla suç işlediğini söyledi. Mutoğlu'nun ardından DEV TEKSTİL adına yapılan konuşmada ise Kastaş işçilerine seslenilerek Kastaş patronunun yıllar içerisinde biriktirdiği servete dikkat çekildi ve "peki ya sizin neyiniz var?" diye soruldu. İşçinin sırtından palazlananlara karşı birlik ve örgütlenme çağrısı yapıldı. "DEV TEKSTİL olarak buradayık, burada olmaya devam edeceğiz" dendi.

"Kastaş Kauçuk direnişçilerini selamlıyoruz"

Sermayenin işçi sınıfının kazanılmış haklarına dönük saldırıları giderek daha da yoğunlaşıyor. Küçük-büyük ayrımı yapmadan tüm fabrika ve işyerlerinde baskıları daha bir arttırıyorlar. Sömürüyü katmerli hale getiriyor, sık sık kesintilere başvuruyor, gün geçtikçe çalışma ve yaşam koşullarını daha da dayanılmaz hale getiriyorlar. En küçük bir direnişe, hele de bu örgütlü bir çabanın ürünü ve ifadesi ise, büyük bir tahammülsüzlükle saldırıyorlar. Yalana dayalı demagojiyi etkin biçimde kullanarak ve devlet terörüne başvurarak her işçi direnişini anında boğmaya çalışıyorlar. İzmir Çiğli Ata-

türk Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Kastaş Kauçuk işçilerine dönük saldırı bunun yeni örneği oldu.

Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Kastaş Kauçuk fabrikasında sayı sistemi, kesintiler gibi sömürüyü daha da yoğunlaştıran uygulamalar ve kadın onurunu ayaklar altına alan cinsel taciz saldırılarına karşı örgütlenme çalışmaları yürüten Sonay Tezcan ve Kardelen Yoğungan adlı kadın işçiler işten atıldı. İki kadın işçi bu saldırıya vakit geçirmeden direnişle karşılık verdiler.

Direnişle birlikte Kastaş patronu, emrindeki personel ve saldırı için çağrı

bekleyen polisle birlikte iki onurlu kadın işçiye saldırmakta gecikmedi. Her zamanki gibi yine "terör" demagojisine sarıldılar. Hedefleri bu aşağılık demagoji eşliğinde fabrikadaki diğer işçileri korkutmak ve direnen işçileri yalıtımdı. Fakat bunda başarılı olamadılar. Direniş kırılmadı; tam tersine, Ege İşçi Birliği'nin yoğun çabaları ve çağrılarının da katkısıyla, en yakınındakiler başta gelmek üzere, diğer işyerlerinden işçilerin ve emek dostlarının ilgisi ve desteğini de arkasına alarak daha da güçlendi.

Kastaş Kauçuk işçisi Sonay Tezcan ve Kardelen Yoğungan, talepleri kabul

edilene kadar başlattıkları direniş ilk günkü kararlılıkla sürdüreceklerini dile getiriyorlar.

Enternasyonal İşçi-Emekçi Kadın Komisyonu olarak Kastaş Kauçuk işçisi iki kadın işçi arkadaşımızın bu onurlu direnişini selamlıyor, direnişlerini gün be gün takip ettiğimizi bilmelerini istiyoruz. Direnişlerini bulduğumuz her yerde ve her kesime duyuracağımızı, diğer direnişlerde olduğu gibi, bu direnişe de maddi ve manevi desteğimizi esirgeyeceğimizi ilan ediyor, tüm uluslardan işçileri ve emek dostlarını bu çabamıza katkı sunmaya çağırıyoruz.

**Yaşasın sınıf dayanışması!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
ENTERNASYONAL İŞÇİ-EMEKÇİ
KADIN KOMİSYONU**

Yeni Çeltek işçileri açlık grevine başladı

Amasya'nın Merzifon ve Suluova ilçelerinde faaliyet gösteren Yeni Çeltek Maden Ocağı İşletmesi'nin kapatılması ve buralarda çalışan madencilerin Soma'ya gönderilmek istenmesi tepkiye konu oldu. Maden işçileri, ocağın kapatılması ve kendilerinin başka bir kente gönderilmelerini protesto etmek için daha önce çeşitli eylemler düzenlediler.

Eylemlerin 12. günü olan 4 Nisan'da maden ocağı önünde toplanan yaklaşık 200 işçi, hazırladıkları dilekçeleri yetkililere bıraktıktan sonra ocağa inerek açlık grevine başladılar.

Eylemle ilgili olarak basına açıklama yapan Türkiye Maden İşçileri Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Gülahmet Güven, Soma Kömür İşletmeleri AŞ'nin Yeni Çeltek Maden Ocağı İşletmesini kapatma kararı aldığını ve burada çalışan bütün işçileri Soma'ya çağırıldığını hatırlattıktan sonra, madencilerin Soma'ya gitmek istemediklerini belirtti ve şöyle dedi:

"İşçilere Yeni Çeltek Maden Ocağı İşletmesi'nde çalışma garantisi verildi ama sözlerinde durmadılar. Her şartta burada çalışacağımız söylenmişti. Bu sözlerinde durmadılar, biz de buna karşı bir eylem başlattık. Bugün de arkadaşlarımızın çok az bir kısmı yer üstünde nöbetçi kalmak şartıyla yer altına indi. Bu iş çözülene

kadar da yer altından çıkmayacağız. Yer üstünde sürünerek ölmektense yer altında ölmeyi yeğliyoruz. Biz ekmeğimizin peşindeyiz, alınterimizin mücadelesini veriyoruz. Buradan sonuç alınana kadar bu mücadele devam edecek. Gerekirse buradan arkadaşlarımızın cansız bedeni çıkacak. Biz buraları bırakıp gitmeyeceğiz, bedeli ne olursa olsun."

Yer altına inen işçilerden 13 yıllık maden işçisi 44 yaşındaki Musa Yurttaş ise 5 çocuğu olduğunu ve 9 nüfusa madende çalışarak baktığını, 4 çocuğunun da üniversitede okuduğunu belirterek, "Evimin geçimini sağlamak, rızkını kazanmak için şu anda yer altında mücadele başlatıyorum, ölmek var dönmek yok. Bu mücadele devam edecektir. Bugün doğum günüm sebebiyle ailemin, çocuklarımla yanında mutlu bir gün geçirmek varken şu anda yer altına inmiş bulunmaktayım. Tüm sevdiklerime buradan sevgi ve saygılarımı sunuyorum. Yetkililerden bu işi bir an önce çözmelerini istiyorum" diye konuştu.

Madenciler açlık grevi eylemlerini sürdürürken, özel madenlerde çalışan madencilerden de dayanışma mesajları aldılar. Ek olarak, Soma TKİ, Soma Demir Export, Soma İmbat, Çanakkale Kalan Madencilik işçileri, Denfa işçileri,

Konya'dan maden işçileri, Park Termik işçileri ve DEV TEKSTİL de destek mesajı gönderdiler.

AİLELER KAPIDA BEKLİYOR

Yerin 450 metre altında açlık grevi yapan madencilerin aileleri de maden ocağı önüne gelerek beklemeye başladı. Aileler, direnen madencilerin taleplerinin kabul edilmesini istedi.

4 Nisan akşam saatlerinde dışarıdaki arkadaşları ve aileleriyle iletişim kuran direnişçi madenciler, "Bekleyişimiz sürüyor. Açlık grevine devam ediyoruz. Ölmek var dönmek yok! Bizi destekleyen herkese selamlarımızı gönderiyoruz" dediler.

Ertesi gün de açıklama yapan madenciler "Soğuğa ve açlığa karşı ekmeğimiz için direniyoruz! Davamızda kararlıyız!" dediler.

Maden önünde bekleyen işçi yakınları ve ailelere jandarma tehditte bulundu. Jandarma, bekleyenler yolu trafiğe açmazsa TOMA'yla saldıracığı tehdidini savurdu.

Öte yandan, 5 Nisan öğle saatlerinde açlık grevindeki işçilerden biri fenalaştı. Fenalaşan işçi hastaneye kaldırıldı.

Dost Cam işçileri: Arkadaşım yoksa üretim de yok

İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Dost Cam'da Cam Keramik-İş Sendikası'nda örgütlenmek isteyen işçiler, patronun işten atma saldırısıyla karşılaştı. Sendikal örgütlenmeyi engellemeye çalışan patron 1 Nisan'da bir işçiyi işten attı.

Fabrikadaki işçiler de arkadaşlarına sahip çıkarak işten atma saldırısına karşı üretimi durdurdular.

"YAŞASIN SINIF DAYANIŞMASI"

Üretimi durdurma eyleminin başladığı gün Kastaş direnişçileri, MİB, DEV TEKSTİL ve BDSP Dost Cam işçilerini ziyarete gitti. Kastaş direnişçileri "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla fabrika önüne geldi. Burada Dost Cam işçileriyle işten atma saldırıları ve direniş üzerine konuşuldu.

POLİS YIĞINAK YAPTI

Üretimi durdurma eyleminin başlamasının ardından özel tim ekiplelerinin fabrika önüne yığınak yaptığı görülürken, TOMA ve gözaltı aracı da getirildi. İşçiler ise polis yığınağı karşısında camlara çıkarak slogan attı.

DİRENİŞ DİŞARIDA SÜRÜYOR

Gece yarısı sivil polisler "makinalarda fiziki hasar olup olmadığını kontrol etmek" bahanesiyle fabrika içerisine girdi. Patron herhangi bir kontrol yapmaktan ya da tutanak tutmaktan kaçınarak polisle işçileri geri adım attırmaya çalıştı.

Durumu değerlendiren işçiler, bir süre sonra dışarı çıkarak direniş fabrika önünde sürdürme kararı aldı. İşçiler "Sendika hakkımız söke söke alırız" sloganıyla direnişe devam ettiler.

Hyundai işçileri sadaka zammına tepkili

Asgari ücretin 1300 TL olmasının ardından Hyundai işçilerinin ek zam istemi için büyüyen öfkesine karşılık, yönetim Nisan'da zam yapacağı açıklaması yapıyordu. Yönetim Nisan ayı başında bunun

%5.22+100 TL olduğunu açıkladı. Bu sadaka zammına karşı ise Hyundai işçisinin tepkisi giderek büyüyor.

Düşük ücrete, yoğun tempoda, kölece çalışmak zorunda kalan Hyundai işçi-

si, zamma tepkisini yemeğe gitmeyerek ortaya koyuyor. Sendikası bir fabrika olmasına rağmen Hyundai'de işçilerin yemeğe gitmeme oranının yüksek olduğu öğrenildi.

Üç ayda 415 işçi iş cinayetinde katledildi

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi, yazılı, görsel, dijital basından takip ettiği, emek-meslek örgütlerinden edinildiği bilgiler ile işçiler, işçi yakınlarının bildirimleri ışığında tespit ettiği ve her gün güncellenen bilgiler ışığında 2016 yılının ilk üç ayında yaşanan iş cinayetlerine ilişkin rapor hazırladı.

2016 yılının ilk üç ayında iş cinayetleri sonucu en az 415 işçinin yaşamını yitirdiği belirtilen raporda, bu zaman diliminin meclisin kayıt tutmaya başladığı 2012 yılından bugüne en çok iş cinayetinin yaşandığı ilk üç ay olarak tarihe geçtiği belirtildi.

Rapora göre, Ocak ayında en az 115 işçi, Şubat ayında en az 143 işçi, Mart ayında ise en az 157 işçi yaşamını yitirdi.

Mart ayında yaşamını yitiren 157 emekçinin 124'ü işçi ve kamu emekçisi statüsünde çalışan ücretlilerden; 28'i çiftçilerden/küçük toprak sahiplerinden ve 5'i esnaflardan olmak üzere 33'ü kendi nam ve hesabına çalışanlardan oluştuğu belirtilen raporda, iş cinayetlerinin işkollarına göre dağılımı ve nedenleri hakkında şu bilgiler verildi:

"Tarım, Orman işkolunda 34 emekçi; İnşaat, Yol işkolunda 33 işçi; Taşımacılık işkolunda 21 işçi; Ticaret, Büro, Eğitim, Sinema işkolunda 10 emekçi; Belediye, Genel İşler işkolunda 9 işçi; Metal işkolunda 6 işçi; Savunma, Güvenlik işkolunda 6 işçi; Tekstil, Deri işkolunda 5 işçi; Çimento, Toprak, Cam işkolunda 5 işçi; Konaklama, Eğlence işkolunda 5 işçi; Gıda, Şeker işkolunda 4 işçi; Madencilik işkolunda 4 işçi; Petro-Kimya, Lastik işkolunda 4 işçi; Enerji işkolunda 4 işçi; Ağaç, Kâğıt işkolunda 1 işçi; Basın, Gazetecilik

2016 yılının ilk üç ayında iş cinayetleri sonucu en az 415 işçinin yaşamını yitirdiği belirtilen raporda, bu zaman diliminin meclisin kayıt tutmaya başladığı 2012 yılından bugüne en çok iş cinayetinin yaşandığı ilk üç ay olarak tarihe geçtiği belirtildi.

işkolunda 1 işçi; Banka, Finans, Sigorta işkolunda 1 işçi; Gemi, Tersane, Deniz, Liman işkolunda 1 işçi; Sağlık, Sosyal Hizmetler işkolunda 1 işçi ve çalıştığı işkolunu belirleyemediğimiz 2 işçi yaşamını yitirdi.

"Diğer nedenlerden dolayı (intihar, silahlı saldırı, kalp krizi, beyin kanaması) 43 işçi; Trafik, Servis Kazası nedeniyle 32 işçi; Düşme nedeniyle 28 işçi; Ezilme, Göçük nedeniyle 25 işçi; Patlama, Yanma nedeniyle 9 işçi; Kesilme, Kopma nedeniyle 6 işçi; Zehirlenme, Boğulma nedeniyle 6 işçi; Elektrik Çarpması nedeniyle 4 işçi ve Nesne Düşmesi, Çarpması nede-

niyle 4 işçi yaşamını yitirdi."

Yine raporda, Mart ayında yaşanan iş cinayetlerinde 5 kadın işçinin yaşamını yitirdiği belirtildi.

3 çocuk ve 29 yaşlı işçinin iş cinayetine kurban gittiği bildirilen raporda, 14 yaş ve altında 2 işçi; 15-17 yaş aralığında 2 işçi; 18-27 yaş aralığında 16 işçi; 28-50 yaş aralığında 85 işçi; 51 yaş ve üstünde 35 işçi ve yaşı tespit edilemeyen 17 işçinin yaşamını yitirdiği bildirildi.

Son olarak, iş cinayetlerinin yaşandığı iller ile ilgili olarak raporda şu ifadelerle yer verildi:

"17 ölüm İstanbul'da; 11 ölüm An-

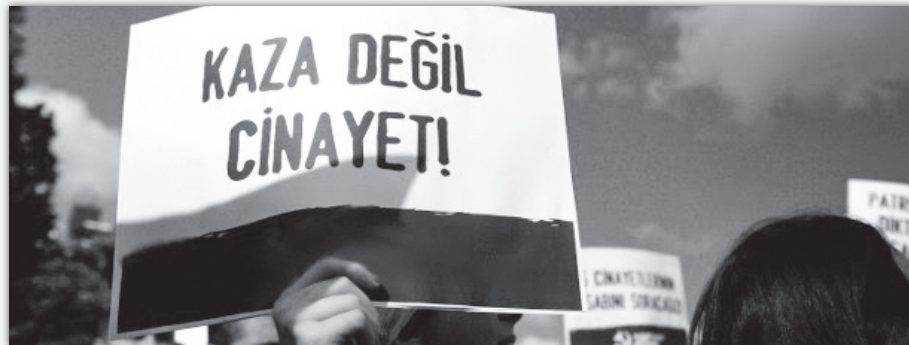
kara'da; 9 ölüm Antalya ve Bursa'da; 7 ölüm Konya'da; 6'şar ölüm Muğla ve Tekirdağ'da; 5'er ölüm Gaziantep ve İzmir'de; 4'er ölüm Aydın, Denizli, Kayseri, Kocaeli, Mersin ve Samsun'da; 3'er ölüm Adana, Balıkesir, Erzurum ve Yozgat'ta; 2'şer ölüm Adıyaman, Ağrı, Çorum, Diyarbakır, Elazığ, Giresun, Isparta, Karabük, Manisa, Niğde ve Şanlıurfa'da; 1'er ölüm ise Amasya, Bartın, Batman, Bitlis, Bolu, Burdur, Çanakkale, Eskişehir, Gümüşhane, Hakkari, Karaman, Kastamonu, Kırklareli, Malatya, Mardin, Muş, Rize, Sinop, Şırnak ve Van'da yaşandı."

1 işçi öldürüldü, 4 işçi yaralandı

Daha fazla kâr uğruna çalışma yaşamını işçiler için cehenneme çeviren patronlar, iş güvenliği önlemlerini almayaarak iş cinayetlerine zemin hazırlayıp işçileri ölüme gönderiyor. Geçtiğimiz hafta yaşanan "iş kazalarında" 1 işçi yaşamını yitirdi, biri ağır 4 işçi yaralandı. Gerçekleşen iki farklı olayda, işçilerin tümü zehirlenme nedeniyle hastaneye kaldırıldı.

ZEHİRLENEREK YAŞAMINI YİTİRDİ

Körfez Yukarı Hereke'de oturan Veytsel Utma (37) iki arkadaşı ile birlikte çalıştığı Bursa Gemlik'te bulunan Roda Li-

manı'nda gübre yüklü bir gemiye bindi. Ambardan gübre boşaltan üç arkadaş bir süre sonra fenalaştı. Hemen ambulansla Gemlik Muammer Ağım Devlet

Hastanesi'ne kaldırılan 3 kişi tedavi altına alındı. Ancak Veysel Utma tüm çabalara rağmen kurtarılamadı ve yaşamını yitirdi.

AZOT GAZINDAN ZEHİRLENDİLER

Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları'nın (Erdemir) Demir Üretim Tali Mahsuller Bölümü'nde tankın temizlenmesi esnasında açığa çıkan azot gazından 4 işçi zehirlendi. Erdemir'e ait sağlık ekiplerinin ilk müdahalesinin ardından Suat Zafrak, ilçedeki özel bir hastaneye kaldırılırken Murat Balık, Erdemir Kılıç ve Rıza Torun da işletmeye ait Göztepe Hastanesi'nde tedavi altına alındı. Durumu ağır olan Zafrak, Gebze John Hopkins Hastanesi'ne sevk edildi.

Göztepe'deki Erdemir Hastanesi'nde gazdan etkilenen 3 işçinin yapılan tedavilerinin ardından taburcu edildikleri öğrenildi.

İşçi-emekçi kadınlar haksız ve kirli savaşlara neden karşı çıkmalıdır?

Bir düşünür "Savaş politikanın başka araçlarla devamıdır!" (*) der. Bu görüş doğrudur. Her savaş bir sınıfın politikası sonucu yaşanır. Tarihte pek çok örneği görülen savaşlara baktığımızda bu gerçek daha iyi anlaşılır. Sınıflara bölünmüş toplumsal düzenler tarih sahnesine çıktığından bu yana, savaşlar da ortaya çıkmıştır.

Sömüren ve yöneten sınıflar, egemenliklerini genişletmek, kendilerine yeni sömürgeler bulmak için başka ülkelerle savaşır. Bu savaş ya sömürge haline getirilmek istenen ülkenin işgali, yağmasıyla olur ya da başka sömürücü ülkelerle böylesi yağmalanacak ülkeler, bölgeler için savaşılır. Zayıf ülkelerin ve ulusların bir avuç emperyalist devlet tarafından sömürülmesi, köleleştirilmesi söz konusudur. İşgal edilen yerlerin hammaddeleri, yer altı ve yer üstü zenginlikleri, insan gücü sömürülür. İşte bu şekilde emperyalist çıkarlarla yapılan savaşlar haksız, kirli savaşlardır ve karşı çıkılmalıdır. Emperyalist işgal ve sömürü altındaki ulusların özgürleşmek için verdikleri savaşlar ise haklı savaşlardır ve desteklenmelidir.

SAVAŞLARI ZENGİNLER ÇIKARIR, YOKSULLAR ÖLÜR!(**)

Dünya iki büyük emperyalist savaş gördü. "Büyük" emperyalist devletlerin egemenliklerini ve zenginliklerini genişletmek için çıkarılan bu savaşlarda bedel ödeyenler daima işçi ve emekçiler olmuştur. Günümüzde de modern silahlarla ve yeni yöntemlerle yağma, talan ve işgaller sürüyor. Dünya pazarını paylaşan "büyük" emperyalist ülkeler, dünya ekonomisini ve siyasetini belirliyorlar. Emperyalistler dünya üzerindeki egemenliklerini yeni ilişki biçimleri ve kurumlarla sürdürmeye çalışıyorlar. Emperyalist ülkeler arası bloklaşmalar, çelişkiler ve rekabetin faturası ise yine emekçi halklara kesiliyor. Kendilerine bağımlı hale getirdikleri ülkelerin işbirlikçi egemen sınıfları ile birlikte emekçi halkları sömürüyor, köleleştiriyorlar.

Emperyalist ülkeler saldırganlıklarına türlü kılıflar buluyorlar. İşgaller ve savaşlar ya "milli çıkar ve güvenlik" adına, ya da ülkelere "demokrasi", "özgürlük" götürmek adına yapılıyor. Tıpkı ABD'nin Irak'ı, Afganistan'ı işgal ettiğinde ortaya attığı yalanlarda olduğu gibi. Bugün Suriye'ye müdahale etmeye kalkanlar da benzeri yalanlara başvuruyorlar.

Kirli çıkarlarını gizlemek için bu ya-

lanlara başvuranlar, kendi çıkarlarını tüm toplumun çıkarıymış gibi göstermek için de çeşitli oyunlar oynuyorlar. Bunu da yeri geldiğinde milliyetçiliği kışkırtarak, yeri geldiğinde dinsel duyguları kullanarak ve halkları birbirine düşman ederek yapıyorlar. Böylelikle işçi ve emekçiler kendilerinin çıkarına olmayan bir savaşa ortak ediliyorlar.

Bugün dünyanın geneli emperyalist işgal ve sömürü altındadır. Özellikle Ortadoğu emperyalist ülkelerin yeraltı ve yerüstü zenginlikleri nedeniyle gözünü diktiği, bu nedenle de hep savaş halinde olan bir bölgedir. Bugün Suriye'de yaşananlara baktığımızda emperyalist savaş ve işgallerin sonuçlarını, yaşanan vahşeti daha iyi anlayabiliriz. İnsanlar ölüyor, kentler yıkılıyor, doğa tahrip oluyor, kıyılarına ölü çocuklar vuruyor.

Emperyalist saldırganlığın ekonomik ve sosyal yıkım boyutu

SÖMÜRÜ VE YOKSULLUK ARTAR!

Emperyalist savaşların faturası işçi sınıfı ve emekçilere yıkılır. Savaş masraf-

ları, en çok vergi ödeyen kesim olan işçi sınıfı ve emekçilerin sırtından çıkarılır. Savaş bütçesi adı altında yeni vergiler ve yeni zamlar gelir. Ücretler ise düşer, yoksulluk ve işsizlik artar. Bizlerden alınan vergiler kitle imha silahlarına ve diğer askeri harcamalara giderken; sağlığa, eğitime ve emekçilere çok az bütçe ayrılır. Savaş koşullarında işçilerin hak aramaları "vatan hainliği" gibi gösterilir. İşçilerden ağır koşullara itiraz etmeden her zamankinden fazla çalışması beklenir. Tabii ki bu olumsuz koşullar kadın işçileri daha fazla etkiler.

TECAVÜZ BİR SAVAŞ POLİTİKASI OLARAK UYGULANIR!

İşgalci güçler yağmaladıkları topraklarda kadınları savaş ganimeti olarak görür. Tecavüz bir savaş politikası olarak uygulanır. Ya da IŞİD vahşetinde gördüğümüz gibi kadınlar köle pazarlarında satılır.

GÖÇ ARTAR!

Emperyalist savaş ve işgaller sonucu zorunlu göçler artar. Dünya üzerinde mil-

yonlarca insan savaşlar nedeniyle yerini yurdunu terk etmekte, mülteci konumuna düşmektedir. Bu ise evsizlik, belirsizlik, geleceksizlik demektir. Dünyadaki mültecilerin üçte ikisini kadınlar ve çocuklar oluşturmaktadır. Bugün Suriye'ye yönelik emperyalist müdahale sonucu milyonlarca insan mülteci haline gelmiştir. Göçmenler gittikleri ülkelerde işsizliğin getirdiği tüm sorunları yaşar ya da ağır koşullarda oldukça ucuza çalıştırılır. Özellikle kadınlar, işsizlik sonucu fuhuşa zorlanır ya da Türkiye'de olduğu gibi kuma olarak evlendirilir. Pek çok Suriyeli ve Ezidi kadının başına geldiği gibi kiminin çocukları satılır, kiminin ölü çocukları kıyılara vurur.

HALKLAR DÜŞMANLAŞIR!

Türkiye'de olduğu gibi artan Suriyeli nüfus nedeniyle halklar birbirine düşman kesilir. Patronlar ucuz iş gücü olarak Suriyelileri kullandığı için genel anlamda ücretler düşer ve işsizlik artar. Bu durum halkların kardeşleşmesinin önüne geçebilmekte, milliyetçiliği tırmandırmaktadır.

Emperyalist politikalarla yürütülen savaşlar halklar arasında kardeşlik köprülerini yok eder. İşçi ve emekçiler dinsel, ırksal ve mezhepsel farklılıklar körüklendiği için kendi sınıfsal sorunlarının kaynağını göremezler. Milliyet ya da dinsel temelde ayrımlar öne çıkınca, işçi ve emekçiler bölünmüş, parçalanmış

Bizim savaşımız bu sisteme karşı olmalıdır. Sömürüden, emperyalizmin barbarlığından ve savaşlarından kurtulabilmemizin tek yolu, kadını ve erkeğiyle tüm uluslardan işçilerin birliğini sağlamak ve toplumsal bir devrimle kendi iktidarımızı, yani sosyalizmi kurmaktır.

olur. Böyle bir sınıf ise kendi davası için savaşamaz hale gelir.

PEKİ YA COĞRAFYAMIZDA YAŞANAN SAVAŞ?

Kardeş Kürt halkına yaşatılan zulüm ise ortadadır. Bugünkü kapitalist düzen altında Kürt ulusunun temel hakları inkar ediliyor. Kürt toprakları üzerinden iştahları kabaran sermayedarların sefil çıkarları nedeniyle kirli bir savaş yürütülüyor. Ülkeyi emperyalistler yararına savaş üssü haline getirenler Kürt halkına tam bir vahşetle saldırıyor. Sokağa çıkma yasakları, keskin nişancıların, bombaların Kürt halkını hedef alması, tüm yaşam alanlarının yerle bir edilmesi, ölü bedenlere bile işkence edilmesi gibi tüm kirli savaş yöntemleri kullanılıyor. Yıllardır Kürt halkının kimlikleri, kültürleri yok sayılıyor. Bugün ise Sur'da olduğu gibi yerleşim ve yaşam alanlarındaki tarihsel, kültürel birikimleri bilinçli olarak yok edilerek, esasında Kürt halkının ulusal bilinci yok edilmek isteniyor. Ağır silahların kullanıldığı operasyonlar ve yoğun çatışmalar nedeniyle Kürt halkı zorunlu göçe zorlanıyor. Boşalan evler, özel timler ve askerler tarafından yağmalanıyor.

Kürt kadınları ise bu kirli savaşın bedelini daha ağır ödüyor. Kürt kadınlarının işkence edilmiş bedenlerinin çıplak fotoğrafları basına veriliyor, Kürt anneleri ölü çocuklarını buzdolabında saklamak zorunda kalıyor, mücadeleci Kürt kadınları hedef gözetilerek katlediliyor.

Kürt halkı ise kendisine ve bölge halklarına takılmak istenen emperyalist boyunduruğa karşı direniyor. Her ulusun olduğu gibi Kürt ulusunun da kendi kaderini tayin etme hakkı vardır. Kürt halkının eşitlik ve özgürlük için verdiği mücadele haklı bir mücadeledir ve desteklenmelidir.

ÇÖZÜM NEDİR?

Söz konusu olan çocuğundur, ana:
Koru onu, dikil karşılarına,
Biz milyonlarca kişi
Savaşı yener miyiz?
Bunu sen bileceksin.
Bunu biz bilecek, biz seçeceğiz.***

Yaşadığımız her türlü sorunun kaynağı, adına kapitalizm denen sömürü düzenidir. Emperyalizmin kirli politikalarından Kürt sorununa kadar her şeyin gerisinde bu düzenin egemeni olan sermaye sınıfının ve devletinin çıkarları vardır. Onların tek derdi ellerindeki tüm olanaklarla kendi çıkarlarını korumak, sömürü düzenlerini devam ettirmektir.

Biz ise işçi sınıfıyız. Bizim çıkarlarımız bu sömürücü sınıflardan temelden ayrıdır. Gece ile gündüz kadar farklıyız. İşte bu nedenle var olan tüm sorunlara onların gözleriyle değil kendi gözlerimizle bakmalıyız. Onlar şimdiki kadar Kürt ulusunun haklı ve meşru istemlerine hep imha ve inkarla yaklaştılar. Emperyalizme işbirliğini sadakatle yerine getirdiler.

Ülkede pek çok Amerikan ve NATO üssünü kullanıma açtılar. Biz ise emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına, şovenizme, Kürt sorununda inkar ve imha politikalarına karşı "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" yaklaşımı üzerinden hareket etmeliyiz. Bu işçi sınıfının devrimci, bağımsız görüşü ve tutumudur. Bu temelde de örgütlenmeliyiz.

Egemenlerin, sömürücülerin çıkarına olan savaşlara alet olmamız gerekir. Neden onların kapitalist sömürü düzenleri devam etsin, kasaları dolsun, silah tekelleri, petrol tüccarları daha çok kazansın diye bizler ölelim, bedel ödeyelim ki?

Bizim savaşımız bu sisteme karşı olmalıdır. Sömürüden, emperyalizmin barbarlığından ve savaşlarından kurtulabilmemizin tek yolu, kadını ve erkeğiyle tüm uluslardan işçilerin birliğini sağlamak ve toplumsal bir devrimle kendi iktidarımızı, yani sosyalizmi kurmaktır. Halkların özgürleşmesinin ve kardeşleşmesinin yolu da buradan geçmektedir. Tarihte bunu Sovyet işçileri gerçekleştirdi. 1917 yılında halklar hapishanesi olarak anılan Rusya'da işçi sınıfının önderliğinde gerçekleştirilen Büyük Ekim Devrimi ile halkların özgürleşmesi ve bir arada kardeşçe yaşabilmelerinin koşulları yaratılabildi.

Emperyalizmin köleliğine her açıdan son vermenin, sömürüyü ortadan kaldırmanın, eşit ve özgür bir dünyada yaşamının yolu sosyalizmi kurmaktan geçmektedir. İşçi ve emekçi kadınlar bu mücadelenin en önünde olmalıdır. Değil mi ki en çok biz acı çekiyoruz, en çok bedeli biz ödüyoruz. O halde bu mücadele en çok bizim hakkımızdır!

"Artık açmalı gözünü
Kavgada ateşin uzağında duran,
Başkası savunurken davasını
Seyirci kalan kişi
Artık açmalı gözünü
Katılmamış da olsa kavgaya,
Sonunda paylaşacak bozgunu.
Bir kenarda durmak falan boş,
Ne yapsa kaçamayacak kavgadan
Kendi davası için dövüşmeyen
Dövüşecek düşmanın davası için."
B.Brecht

MÜCADELE TALEPLERİMİZ!

✓ Her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalık ortadan kaldırılmalı!

✓ Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı!

✓ Herkese anadilde eğitim hakkı!

✓ Emperyalistlerle açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!

✓ NATO, AB vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkiler kesilsin!

✓ Türkiye'deki askeri üsler kapatılsın!

(*) Clausewitz

(**) Sartre

(***) Brecht

Emperyalist savaş ve işgallerin kadınlara ödettiği bedellerden örnekler:

* 2. Emperyalist Dünya Savaşı esnasında Japon kadınların Amerikan askerlerinin cinsel şiddetine maruz kaldıkları ve zorla alıkonuldukları resmen açıklanmış ve ispatlanmıştır. ABD askerlerince Vietnam işgalinde toplam 31 bin kadına tecavüz edildi.

* ABD emperyalizminin Balkanlarda çıkarttığı iç savaşlar sonucu Boşnak, Sırp ve diğer halklardan olan 50 bin kadın tecavüze uğramıştır.

* Somali'de 1991-1992 yıllarında 300 bin kadın, mülteci kamplarında askerler ve görevliler tarafından tecavüze uğramıştır. Tecavüze uğrayanların arasında dört ile altı yaş arası çocuklar da bulunuyordu.

* Ruanda'da, 13- 65 yaşlarında 15 bin kadına tecavüz edilmiştir.

* Japon ordusu, Kore işgalinde 300 bin kadına tecavüz etmiş; bunlardan 200 binini kaçıranca zorla askeri genelevlerde çalıştırmıştır.

* ABD'nin 2003'te Irak'ı bombalamasıyla başlayan işgal sırasında yüz binlerce kişi öldü, 1,5 milyon kişi ise evlerini terk etmek zorunda kaldı.

* Güney Sudan yönetiminin askerlere ödeme yapmak yerine; onlara yağmanın yanı sıra, kadınları ve kızları kaçıranca "tecavüz etme hakkı" verdiğini biliyor muydunuz? 2015 yılının Nisan ve Eylül ayları arasında bin 300'den fazla tecavüz vakası kayıtlara geçti.

* IŞİD saldırıları sonrasında 5 ile 7 bin 500 kadının kayıp olduğu belirtiliyor.

Kardeş Kürt halkına yaşatılan zulüm örnekleri:

* Sadece Cizre'de 600 civarında insan öldü, ilçenin %80'i hasarlı hale geldi.

* Diyarbakır'da, Mardin'de, Şırnak'ta, Hakkâri'de, Batman'da Muş/Varto, Batman/Sason ve Elazığ/Arıcak'ta ilan edilen sokağa çıkma yasakları nedeniyle doğrudan doğruya 1 milyon 370 bin kişinin hakkı ihlal edildi.

* '90'lı yıllarda ise Kürt illerinden 3 bin 700 yerleşim yeri boşaltılmış, 3 milyondan fazla insan göç etmek zorunda bırakılmıştı.

Kıralık işçi yasa tasarısı...

Artan kölelik, katmerleşen sömürü!

Özel İstihdam Büroları (ÖİB) aracılığıyla sömürüyü kat be kat arttırıp esnek ve güvencesiz çalışmayı temel çalışma biçimi haline getiren Kıralık İşçi Yasa tasarısı meclisin gündeminde...

Yasa tasarısı, 2009 yılında nabız ölçülerek ertelenmişti. 2015'te meclise getirilen kölelik yasası, 25 Şubat 2016'da alt komisyonda kabul edildi. Özel İstihdam Büroları aslında 2003'ten bu yana varlığını gösteriyor, ancak "geçici iş ilişkisi" kuramıyordu. Danışmanlık yapıyor, iş bulmaya aracılık ediyor, ancak ÖİB'lere kayıtlı işçileri, başka işyerlerine kiralamıyorlardı. Yasa ile birlikte bu yetkiyi almış olacaklar.

Bu yasa tasarısının geçmesi halinde Özel İstihdam Büroları aracılığıyla fabrikalara, iş yerlerine "geçici işçi" kiralanacak. Sermayedarlar askerlik, doğum izni vb. dönemlerde geçici olarak işçi kiralayabilecek. Kiralanan işçinin iki patronu olacak. İşçi, asıl patrona değil Özel İstihdam Büroları'na bağlı olacak. Bunun yanı sıra kamudaki alt işverenler de kurulan bu bürolardan işçi kiralayabilecek ve kamuda çalıştırabilecek.

Esnek çalışma ve güvencesiz çalışmanın en boyutlu hallerinden biri olan kıralık işçi uygulaması, neo-liberal saldırıların 20. yy sonlarına doğru artmaya başlamasıyla birlikte pervasızca önü açılarak çalışma yaşamında genişçe yer buldu. Avrupa'daki adı "kullan-at" sistemi olan kıralık işçilik ile emek sömürüsü daha da katmerlenecek.

İŞÇİ SİMSARLARI İŞ BAŞINDA

Kıralık işçi yasa tasarısının geçmesiyle birlikte işçi simsarlarının pazarlarında (bürolarında) köle gibi alınıp satılacağımız dönem başlamış olacak. Bir işyerinde çalışan işçilerin 1/4'i kıralık işçi olabilecek. Ücretler, sigortalar vb. işçi simsarlarının elinden yapılacak. İş güvencesi ortadan kalkacak. Patronlara hiçbir yaptırım uygulanmadığından işten atma kolaylaşacak. Sigorta primleri kesik

kesik yatacağından mezarda bile emekli olunamayacak. Bir işte sürekli çalışmanın ortadan kalkmasıyla örgütlenme ve sendikalaşma da fiilen engellenmiş olacak. Ayrıca kıdem tazminatı, haftalık ve yıllık izin fiili olarak ortadan kalkacak. Kiralanan işçi iş sağlığı ve iş güvenliği uygulamalarından yararlanamamış olacak. İşçiler geçici ve belirsiz süreli olarak çalıştırılacağından İşsizlik Fonu'ndan da faydalanamayacak. ÖİB'ler düşük ücret ödediğinde, sigortayı yatırmadığında bir yaptırım uygulanmayacak. İki yıl içerisinde üç kez usulsüzlüklerin tekrarlanması şartı aranacak.

KÖLELİK YASASINDA KADIN İŞÇİLERİN PAYINA DÜŞENLER

Kadın işçilerin ağırlıklı olarak esnek ve güvencesiz işlerde istihdam edildiğini biliyoruz. Bu yasayla birlikte de aslında sömürünün en katmerlisini yaşayacak olan kadınlar ve genç işçiler oluyor.

Bir süre önce meclisten geçen Yarı

Zamanlı Çalışma yasasıyla birlikte kadın işçiler çocuk doğurmaya teşvik edilmişti. Doğum sonrasında yarı zamanlı çalışan kadın işçinin yerine işçi kiralanabileceği yine bu yarı zamanlı çalışma yasasında yer alıyordu. Dolayısıyla bu iki yasa birbirini tamamlıyor. Dahası "kadınlara doğum izni" müjdesiyle kıralık işçilik meşrulaştırılmaya çalışılıyor.

Yasaya göre, mevsimlik işçilerde, hasta, yaşlı bakımı, ev işlerinde süresiz olarak kıralık işçi çalıştırılabileceği yer alıyor. Bu işleri çok büyük oranda kadınların yaptığı düşünüldüğünde, bu sektörde çalışan kadın işçilerin güvencesiz çalışması artarak devam edecek. Küçük ve orta ölçekli işletmelerde de işçi kiralanacağı bu yasada yer alan maddelerden biri. Kadın emeğinin istihdamının da en fazla bu ölçekli işletmelerde olduğunu düşündüğümüzde, kadın işçilerin emekliliği de hayal olacak.

Aynı zamanda sermayenin saldırı yasalari işçilerin birlik olmasını ve örgütlen-

mesini de engelleyeceği için, kadın işçilerin örgütsüzlüğü daha da derinleşecek.

SINIFA KARŞI SINIF

Sermaye sınıfı, özellikle son dönemlerde gerek kadın işçileri gerekse sınıfın bütününe ilgilendiren sömürü politikalarını yoğunlaştırıyor. Kıdem tazminatının fona devredilerek gasp edilmek istenmesi, taşeron köleliği yasa tasarısı, Yarı Zamanlı Çalışma, Aile Paketi, Kadın İstihdam Paketi, kıralık işçi yasa tasarısı vb. sermaye sınıfının ucuz işgücü cenneti yaratma politikalarının parçalarıdır.

Kıralık işçilik de dahil bütün saldırı yasalalarına karşı kadınıyla, erkeğiyle "sınıfa karşı sınıf" çizgisiyle birleşik mücadeleyi yükseltmek gerekiyor. Bunun için kadın işçilere dönük saldırıların asıl boyutunu anlatan sistemli çalışmalar yürütmeli, fiili meşru mücadele ile saldırı yasalarını püskürtmeliyiz.

"3 ayda en az 94 kadın öldürüldü"

Düzen sözcüleri, yargısı ve medyası kadın cinayetlerini ve kadına şiddeti teşvik ederken, kadın cinayetleri de giderek artıyor.

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu (KCDP), Mart ayı kadın cinayetleri raporunu açıkladı. Rapora göre 2016'nın ilk üç ayında en az 94 kadın öl-

dürülürken, Mart ayında en az 31 kadın öldürüldü.

Raporda yer alan bilgilere göre kadınların tanımadıkları erkekler tarafından öldürülme oranı %3 olurken, kadın cinayetlerinin başındaki nedenin "boşanmak isteme" olduğu aktarıldı. Cinayetlerin %55'i ateşli silahlar ile işlendi.

Mart ayında katledilen kadınların %35'inin evli, %32'sinin bekar, %25'inin evli ve çocuklu olduğu aktarıldı. %10'unun ise medeni durumunun tespit edilemediği ifade edildi.

Tespit edilen verilere göre kadınların %6.5'inin hakkında 'koruma kararı' olmasına rağmen öldürüldüğü belirtildi.

Bu anlamda devletin veri paylaşmamasından kaynaklanan, tespiti yapılamayan % 93.5'lik büyük bir oran olduğu da eklendi.

Mart ayında öldürülen kadınların yarısının ölüm nedeni tespit edilemezken, cinayet sebeplerinde en yüksek oranın kadının ilişkiyi/evliliği sonlandırma isteği olduğuna dikkat çekildi. Bunu, başka bir kadını şiddetten korumaya çalışma ve homofobi-transfobi izledi.

Gençliğin geleceği ve özgürlüğü kavga alanlarında

Sermaye devleti elindeki her türlü imkanı kullanarak tüm topluma yönelik saldırılarına devam ediyor. Bu saldırılar içerisinde zaten kırıntı düzeyinde olan hak ve özgürlüklerin kullanılmasına, Kürt halkına yönelik kirli savaşın tırmandırılması ve işçi sınıfının kıdem tazminatı gibi haklarının gaspı öne çıkanları.

ÇOK YÖNLÜ SALDIRILAR

Bunlarla beraber kent merkezlerinde patlatılan bombalarla bir korku atmosferi yaratılarak kitlelerin saldırılara karşı çıkmasının önüne geçilmek isteniyor. Devlet sözcüleri ve düzen medyası muhalif olan herkesi “terörist”, “paralel”, “dış destekli” şeklinde yaftalayarak hedef gösteriyor. İşte kirli savaşa karşı çıkan akademisyenlerin tutuklanması önümüzde duran bir örnek. Yine basın açıklaması, grev gibi eylemlere azgınca saldırılar, bu tür eylemlere katılmış olmanın tutuklama gerekçesi haline getirilmesi durumu ile karşı karşıyayız. Devrimci avukatlara yönelen gözaltı, tutuklama saldırılarını da anmak gerekiyor. Yine düzen sözcülerinin ve polisin servis ettiği haberler yerine, gerçekleri duyurmaya çalışan ilerici-muhalif basın da sermaye devletinin hedefinde. Sermaye devleti bir yandan Kürt kentlerini yakıp yıkarak, yüzlerce kişiyi katlederek kirli bir savaş yürütüyor, aynı zamanda bu kirli politikalar üzerinden körüklediği ırkçılıkla işçi-emekçi ve gençlerin bilincini bulandırıyor. İşçi-emekçi ve gençlerin haklarını tırpanlamaya ve geleceğini çalmaya dönük adımlar atarken bu kesimlerden tepki gelmemesini sağlamaya çalışıyor.

SALDIRILARIN BİR HEDEFİ DE GENÇLİK

Gençlik de tüm bu saldırıların dolaylı hedefi durumundadır. Son zamanlarda üniversitelerdeki polis ve gerici çetelerin artan saldırıları, yasak ve baskılar tüm bunlardan bağımsız değil. Üniversitelerde sermaye devletinin politikalarına karşı duran öğrencilere, her zaman uygu-

lanan bildik senaryolarla polis saldırıları gerçekleşiyor. Gerici faşist çetelerin okullarda provokasyon yaratmasına, saldırılar gerçekleştirilmesine göz yuman polis, okul idaresi ve ÖGB'ler, sonrasında bunu devrimci-ilerici öğrencilere saldırmanın bahanesine çeviriyorlar. Ankara, İstanbul, Ege Üniversitesi ve pek çok yerde son dönemde yaşanan bu oldu. Buralar artık bir polis karakolundan farksız hale getirildi.

Gençliğe sunulan ise hala her zaman ki gibi geleceksizlik. Eğitim sistemi düzene biat eden ve onun devamını sağlayacak nesiller yetiştirme niteliğini değiştirmediği gibi, üniversite mezunu gençliğin iş bulma oranları da ortada. Bugün düzen sözcüleri bile “Parası olmayanın üniversitede ne işi var” diyerek aslında “eğitimin” amacının para kazanmak, kar elde etmek olduğu gerçeğini itiraf ediyor. Yine meslek liselerinde, stajyerlik adı altında ucuz işçilik, iş “kazaları” ve iş cinayetle-

riyle tanışıyor gençler, henüz “mezun” olmadan.

GELECEK VE ÖZGÜRLÜK İÇİN 1 MAYIS

Tüm bu baskı, yasak, korku ve gericiliğe karşı güçlü ve kitlesel bir karşı koyuş gerekiyor. Zira böylesi olmadıkça saldırıları püskürtmenin yolu yok.

Yaklaşan 1 Mayıs bu açıdan bir imkan olarak değerlendirilmelidir. Zira 1 Mayıs, tüm dünyada işçi ve emekçilerin alanlara çıktığı, taleplerini haykırdığı ve sermaye düzeniyle karşı karşıya geldiği bir mücadele günüdür aslında. Gençliğin geleceği de işçi sınıfı ve emekçilerin geleceğinden ayrı değildir. Saldırıları ortak olduğu gibi, kaynağı da bellidir: Sermaye düzeni, kapitalizm. İşçi sınıfı kapitalizm ile çıkar bağı olmayan, bu düzene karşı mücadelede kaybedecek bir şeyi olmayan tek sınıftır günümüz toplumunda. Bu 1 Mayıs'ta gençlik, kendisine yönelen tüm saldırılara karşı işçi sınıfı ile omuz

omuza, taleplerini haykırmak için alanlara çıkmalıdır.

Her şeyin kâr için olduğu günümüz kapitalist toplumunda eğitim, sağlık gibi en temel ihtiyaçlar paralı iken, sermaye devleti kirli savaşlarına tonlarla para akıtıyor. Bugün Kürt kentlerinde, Suriye'de emperyalizmin ve işbirlikçilerinin beslediği çetelerle kardeş halkların kırımdan geçirilmesine karşı gençliğin gündemlerinden biri de halkların kardeşliğini ve anti-emperyalist mücadeleyi büyütme olmalıdır. Çünkü bu kirli savaş, Türk sermaye devletinin efendisi ABD'nin desteği ve onayı ile yürütülmektedir.

Yasak, baskı ve katliamlarıyla gençliğin geleceğini ve özgürlüğünü elinden alan düzene karşı, 1 Mayıs'ta mücadele alanlarında olalım. Zira gençliğin geleceği de özgürlüğü de okul kapılarından, düzen kurumlarından değil mücadele alanlarından geçmektedir.

S. ZAFER

Ankara'da Kızıldere söyleşisi

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) ve Devrimci Liseliler Birliği (DLB), Ankara'da Kızıldere direnişi ile ilgili söyleşi düzenledi.

Söyleşide siper yoldaşlığının ve devrimci kararlılığın adı olan Kızıldere, ön süreci ile birlikte özetlendi. Sınıf ve

gençlik cephesinden yükselen devrimci mücadelenin kitle önderlerini de ortaya çıkardığı ifade edildi. O dönem içerisinde TİP ve MDD'nin tuttuğu yer anlatılırken gençliğin dinamizminin parlamentoya sığmadığı belirtildi. '71 devrimci kopuşunun önemine değinilen söyleşi-

de, her alanda, liselerde, üniversitelerde Kürdistan üzerinden yürütülen kirli savaşa, gençliğe dayatılan geleceksizliğe, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı Mahir olunabilmesi gerektiği ifade edildi.

Ayrıca söyleşide mücadele içerisinde

özneleşebilmenin, ideolojik ve politik donanım kazanmanın, çalışmada süreklilik ve ısrarın önemine dair tartışmalar yürütüldü.

Tartışmalar sırasında “Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik!” sözünün devrimciler için ne ifade ettiğinden bahsedildi. Bu cüretin ancak ve ancak mücadelenin yaşamın her alanında var olmasıyla sağlanabileceğinin altı çizildi.

Anlatılan senin hikayen!

Meslek liseliler buluşuyor!

Bir bakmışsın okul sırasındayız, bir bakmışsın atölyede, fabrikada makinenin başında...

Bir bakmışsın memleket meselesi olmuşuz, bir bakmışsın yaşadığımız unutulmuş...

Bir bakmışsın kalemimiz kırılmış, bir bakmışsın parmağımız kesilmiş, yaşamımız yitmiş...

Bir bakmışsın öğrenci, bir bakmışsın işçi...

Kimdir bu anlatılan diye sorarsanız, bizler meslek lisesi öğrencileriyiz.

Benim adım Çayırova STFA'dan **Oğuzhan Çalışkan**. Filli Boya'da staj yaparken elektrik çarpması sonucunda 24 gün komada kaldıktan sonra yaşamımı yitirdim.

Benim adım Hayrabolu EML'den **Ufuk Özcan**. Staj yaptığım sanayide sobayı yaparken alev aldım ve yanarak öldüm.

Benim adım Gebze GATEM'den **İlknur**. Atölye dersinde yatay testerede çalışırken dört parmağım kesildi.

Benim adım Sakarya Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi'nden **E. E.** Atölye dersinde giyotin makası üç parmağımı kesti.

Fabrikada köle, okulda müşteri, sınavda elenen olmayacağız!

Bizim hikayemiz okul sıralarında başlar, fabrikalarda, atölyelerde, işyerlerinde devam eder. Okulda müşteri, fabrikada köle görülürüz. Bize aslında derler ki "işçi çocuğusun sen işçi kal!" Geleceğimizi istedikleri gibi çizmek isterler.

Genç ve nitelikli işçi olarak gördükleri bizlerin iyi bir öğrenim sürecinden geçmesi onlar için önemli değildir.

Toplamında nitelsiz olan eğitim sisteminin en kötüsü, meslek liselerindedir. Liseleri saran gerici, cinsiyetçi yaklaşımların en hızlı sonuç ürettiği yer yine meslek liseleridir. Üniversiteye ge-

çiş sınavında ilk elenecek öğrenciler de meslek liselerindedir.

Birkaç senedir meslek liselerinin önünü açmış gibi görünmeye çalıştılar. Şimdi ise ek puanları kaldırdılar, barajları yükselttiler ve direk geçiş hakkını kaldırmayı tartışıyorlar.

Meslek lisesi öğrenciler olarak sorunlarımızı tartışmak, birlik olmak için 23 Nisan Cumartesi günü buluşacağız. Onlar sömürü düzenlerinde verecekleri kısıntı ile idare etmemizi istiyorlar. Bili-

yoruz ki; bizleri okulda müşteri, fabrikada köle, sınavda yarış atı olarak gören bu düzende hiçbir gelecek yok! Onların bize sunabileceği güzel günler yok!

Gelecek biziz, gelecek ellerimizde! Seni de geleceğini ellerine almaya, "biz" olmaya, birliğimizi güçlendirmeye çağırıyoruz!

TEL: 0537 969 26 63

Facebook: Devrimci Liseliler Birliği
MESLEK LİSELİ DLB'LİLER

Meslek Liseli Buluşması'na hazırlıklardan...

KARTAL

Kartal DLB, toplantı, tiyatro, sergi, şiir vb. atölye çalışmalarıyla 23 Nisan Cumartesi günü gerçekleştirilecek Meslek Liseli Buluşması'na hazırlanıyor.

2 Nisan'da Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde, Meslek Liseli Buluşması gündemli, meslek ve Anadolu lisesi öğrencileriyle ortak bir toplantı gerçekleştirildi.

Toplantıda ilk olarak buluşmanın içeriği ve gündemleri hakkında bilgi verildi. Gündemlerden sonra buluşma için planlanan atölye çalışmalarının ön hazırlıkları konuşuldu.

Tiyatro ve sergi atölyelerinin ihtiyaçları gözden geçirildi, gerekli materyallerin tedarik edilmesi için iş bölümü yapıldı ve hazırlık toplantısı bitirildi.

Hazırlık toplantısı sonrasında Liselilerin Sesi dergisinin son sayısında yer alan "Meslek liseliler sınıfın bir parçasıdır. Geleceği bugünden inşa edelim!" başlıklı yazı ortak bir şekilde okundu ve yazı üzerine tartışma yürütüldü.

KÜÇÜKÇEKMECE

Küçükçekmece Devrimci Liseliler Birliği 3 Nisan'da liseli buluşması gerçekleştirdi.

İlk olarak Kızıldere'nin yıldönümü vesilesi ile anma yapıldı. Kızıldere'de Mahir Çayan ve yoldaşlarının Denizler'in idamını engellemek için gerçekleştirdiği direniş ve o dönemde verdikleri mücadele anlatıldı. Devrimci dayanışma, siper yoldaşlığı üzerine konuşuldu. Sermaye devletinin saldırılarını arttırdığı bugünlerde bu saldırıların ancak Mahirler'in devrimci iradesini kuşanarak püskürtülebileceği belirtildi. DLB'nin Mahirler'in verdiği mücadeleden öğrenerek onların verdiği mücadeleyi daha ileriye taşıma sorumluluğu taşıdığı söylendi.

Buluşmanın ikinci bölümünde 23 Nisan'da gerçekleşecek Meslek Liseli Buluşması konuşuldu. İlk olarak neden Meslek Liseli Buluşması gerçekleştirileceği anlatıldı. Buluşmanın gündemleri ile ilgili bilgi verildi. Ardından da meslek liselerinde yaşanan sorunlar ve çözüm yöntemleri üzerine konuşuldu. Meslek liseleri-sermaye ilişkisi üzerinde duruldu. Ayrıca Anadolu liselerinde yaşanan sorunların meslek liselerinde yaşanan sorunlarla bağının kurularak Meslek Liseli Buluşması'na taşınması tartışıldı.

"Çocuk istismarına sessiz kalma!"

İstanbul Üniversitesi DGB, "Çocuk istismarına sessiz kalma!" şiarıyla 5 Nisan'da Merkez Kampüs Ortabahçe'de forum gerçekleştirdi. Forumda devletin medyasından yargısına kadar tüm kurumlarıyla çocuk istismarının önünü açtığı örnekler ele alındı.

İstanbul'da Down sendromlu kızına tecavüz edip hamile kalmasına neden olan babaya 15 yıllık ceza veren mahkeme kararının, Yargıtay 14. Ceza Dairesi'nin "bekaretin bozulmadığı" yönündeki raporuyla "basit cinsel istismar"

denilerek bozulduğu ve ceza indirimi istenmesi, tecavüze uğrarken "çığlık atmadı, tahrik vardı" gibi gerekçelerle cezada indirimde gidilmesi teşhir edildi. Çocuk istismarının sadece cinsel istismar olarak algılanmaması gerektiği ve çocuk emeğinin sömürsününün de bir istismar türü olduğunun üzerinde duruldu.

Devletin özellikle emekçi aileleri gerici vakıflara mahkum ettiği, fabrikalarda, işyerlerinde kreş olmamasından dolayı ailelerin çocuklarını buralara bırakmak zorunda kaldığı dile getirilirken,

Diyaret İşleri Başkanlığı'nın gerici fetvalarının ve Ensar Vakfı'na yönelik sahiplenici tutumların çocuklara yönelik istismarı beslediği belirtildi. Pozantı Cezaevi örneği üzerinden aslında devletin kendisinin tecavüzcü olduğuna dikkat çekildi. Çocuk istismarının bu düzenin çürümüşlüğüne ve yozlaşmışlığının en uç örneği olduğu, bu düzende çocuklara bir gelecek olmadığı konuşuldu.

Forum sonucunda üniversitede çocuk istismarı üzerine bir film izleme kararı alındı.

Sultanın mühimmat deposu

Peter Schaber

Ankara'nın gönderdiği polis ve ordu birlikleri aylardır Türkiye'nin güneydoğusunda bulunan Kürt köylerini ablukaya almış bulunuyor. Yüzün üzerinde sivil katlettiler ve 100 binin üzerinde sivil ise çatışmalardan dolayı bölgeden kaçıyor. Kesintisiz sürmekte olan bu olağanüstü hal, komşu ülke Suriye'nin bazı bölgelerinde benzer insani kriz durumu yaratmış durumda. Yerleşim yerleri panzer ve topçu atışları ile; gerillanın denetimindeki dağlık bölgeler ise havadan bombalanıyor. Tepeden tırnağa silahlı, düzenli ve düzensiz binlerce özel hareket birlikleri Diyarbakır (Amed) ve Hakkari (Colêmerg) arasındaki bölgeyi yağmalıyor. Bu kanlı seferin yürütülmeğe olduğu savaş mühimmatının nereden geldiğini araştırmaya başlayan bir kişi ise -Almanya'nın da aralarında olduğu- uluslararası tüccarlar ağı ile karşılaşacaktır.

Bundan iki hafta önce Kürt şehirleri Yüksekova ve Nusaybin'in kuşatıldığı ilan edildiğinde ağır askeri teçhizatın oluşan uzun bir konvoy yola koyuldu. Sadece Gever'e 20 bin personel ve 80 panzer gönderildi. Daha önce Cizre'de ve Diyarbakır'ın Sur ilçesinde olduğu gibi ABD yapımı "M60 Patton"lar kullanıldı. Türkiye, İsrail devlet tekeli olan İsrail Military Industries Ltd. (IMI) tarafından modernize edilmiş olan "Sabra Mk. III" de kullanılmakta. Türkiye'de modernize edilmiş olan bu panzerde Alman üretimi parçalar da bulunmakta: MTU Friedrichafen yapımı 1000 beygir gücünde Turbo dizel motor ve Augsburg Renk AG yapımı şanzıman bulunmakta.

Türk silahlı kuvvetlerinin deposunda ayrıca Alman üreticisi Kraus-Maffei Wegmann üretimi 100'ün üzerinde "Leopard" tipi panzer bulunmakta. Panzerlerin satışına yönelik anlaşmanın bir bölümü 2005 ile 2007 yılları arasında SPD

Avrupa, ABD ve İsrail silah tüccarları Türk hükümetinin Kürtlere yönelik savaşında kâr elde ediyor.

ve CDU koalisyonu döneminde, bir diğer bölümü de 2010 ile 2013 yılları arasında yine büyük bir koalisyon tarafından yapılmıştı. "Leopard" panzerlerinin şu an Kürtlere yönelik savaşta kullanılıp kullanılmadığını kesin olarak saptamak şu anki kaynaklar üzerinde mümkün değil.

"Sabra Mk. III"ün yanı sıra en çok kullanılan zırhlı araçlar: birlik taşımada kullanılan "Kirpi", genel olarak gösterilere müdahalede kullanılan Akrep ve Türk silah üretim şirketi Otokar yapımı "Cobra" yaygın biçimde kullanılmakta. Üçü de Türk yerli malı olarak görülmekte ama bunlar da İsrail araçlarının modellerine dayanmakta ve ABD üretimi öğeler içermekte.

Kuzey Kürdistan'da işlenen cinayetlerde kullanılan Alman silahlarını arama-

ya kalkan bir kişi Sig Sauer ve Swiss Arms AG üzerinde tabanca ve tüfek satışı yapmakta olan Michael Lücke ve Thomas Ortmeier'in Kuzey Ren-Vestfalya'da bulunan L&O Holding ile karşılaşır. Yarı otomatik "Sig SG 516" silahı bu holdingin ürettiği silahtır. Polis Özel Harekat'ın (PÖH) elinde bu modelden çok sayıda bulunuyor. Fotoğraflar bu silahın Diyarbakır-Sur ve Cizre'de kullanıldığını kanıtıyor. Bu polis ve ordunun gerçekleştirdiği operasyonlar yüzlerce sivilin hayatına mal oldu. PÖH her defasında insafsız davranışları ile dikkat çekiyor. Şehrin "temizlenmiş" bölgelerinde duvarlara ırkçı ve milliyetçi yazılar yazan PÖH mensupları gururlu şekilde tahrip edilmiş evlerin önünde faşist "bozkurt" selamı vermekteler.

2011 ile 2012 yılları arasında Alman-

ya tarafından Avusturya silah üreticisi Steyr-Mannlicher yapımı 600 kara keskin nişancı tüfeği "SSG08" Türkiye'ye satıldı. Federal hükümet Sol Parti milletvekili Sevim Dağdelen'in soru önergesi üzerine silahların alıcısının "Türkiye İçişleri Bakanlığı'na bağlı bulunan ve özel hareket komandolarının da bağlı olduğu güvenlikten sorumlu genel müdürlük" olduğunu doğruladı.

Türk güvenlik güçlerinin silah depoları, Glock tabancalarından Heckler&Koch üretimi makinalı tabancalara ve General Dynamics ile McDonnell üretimi savaş uçaklarına kadar batı üretimi cinayet aletleriyle tıklım tıklım doludur. Dolaysız silah satışlarının yanı sıra lisans anlaşmaları ve ortak girişimler (müşterek yönetime tabi) rejimin silahlanmasına imkan sağlamaktadır. Sadece 2015 yılında onaylanan, tabancadan yarı otomatik silahlara, top parçaları ve bomba, torpil ve füze öğelerine kadar silah ve mühimmat satış listesi, Almanya'nın Türkiye'ye sattığı savaş teçhizatının geniş yelpazesini göstermektedir.

Almanya, ABD ve diğer batılı ülkelerin silah ihracatı devam ettiği, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan ve Başbakan Ahmet Davutoğlu yönetimindeki otoriter devlet yönetimine diplomatik baskı yapılmadığı sürece Ankara, Kürt halkına karşı kanlı savaşı durdurmak zorunda hissetmeyecektir. Hedef, Türkiye'yi muhalefetin her türünden "temizlemektir". Rejim sistematik olarak sivilleri katledip sürgün etmekte. Söz konusu kentlerdeki kesintisiz olağanüstü hal bunun dayanağıdır. Batılı hükümetler bu imha savaşının suç ortaklarıdır.

01/04/16

Kaynak: Junge Welt

Çeviren: Kızıl Bayrak Çeviri Kolektifi

Kapitalistlerin kirli yüzü yine ifşa oldu

Dünyanın çeşitli ülkelerinde vergi kaçırma ya da para aklama gibi yollarla servetlerine servet katan kapitalistlerin kirli oyunları ifşa oldu.

Dünyanın "gizliliğe en önem veren" hukuk firmalarından biri olan Panamalı Moses Fonseka'ya ait olduğu belirtilen 11 milyon gizli belge sızdırıldı.

Belgelerde ünlülerin, burjuva politikacılarının ve bir dizi kapitalistin kirli yöntemleri ortaya çıktı.

Birçok farklı ülkeden gazetecilerin

bir yılı aşkın bir süredir yürüttüğü çalışmalar neticesinde toplanan 11 milyonu aşan gizli belge, Mossack Fonseca şirketinin müşterilerinin vergi kaçırmasına, yaptırımları bertaraf etmesine ve kara para aklamasına yardımcı olduğunu gösteriyor.

Sızdırılan belgelerde, 12 devlet yöneticisi ve 143 burjuva politikacının adı geçiyor. Alman Süddeutsche Zeitung, belgelerin, uyuşturucu kaçakçıları, sattaçılar, FIFA yetkilileri ve sporcuların

da bu bilinmeyen dünyadaki ilişkilerine bakış fırsatı sunduğunu söyledi.

210 bin kadar şirket veya müşterinin yer aldığı belgelerde, Türkiye'den de 101 şirketin ve 10 müşterinin yer aldığı belirtiliyor.

Mossack Fonseca belgelerinde, Muammer Kaddafi ve Hüsnü Mübarek'in yanı sıra, Beşar Esad ve Vladimir Putin'in aileleriyle yakın çevrelerine ait gizli hesaplarıyla ilgili isimlerinin anıldığı belirtiliyor.

Araştırmayı yürüten Uluslararası Araştırmacı Gazeteciler Konsorsiyumu (ICIJ) Direktörü Gerard Ryle, ele geçirilen belgelerin Mossack Fonseca şirketinin son 40 yıl boyunca yürüttüğü günlük işlemleri kapsadığını ifade ediyor. Ryle, "Ele geçirilen belgelerin sayısına bakıldığında sanırım bu olay, vergi cennetlerine indirilmiş en sert darbe oldu" diyor.

Panama Papers (Panama Belgeleri) adı verilen belgeler, 2010'da ABD diplomatik yazışmalarının yayınlandığı Wikileaks'ten ve 2013'te Edward Snowden'in ABD istihbarat belgelerini ifşa etmesinden daha büyük.

Suriye'de "siyasi çözüm" dansı:

Emperyalist yalanlar ve gerçekler

D. Yusuf

Ortadoğu emperyalistler arası hegemonya kavgasının ana sahnesi, Suriye de bu kavganın eninde sonunda varacağı durak olan yeni bir emperyalist savaşa hazırlık sahası olma durumunu koruyor. ABD ve elbette ki emperyalist savaş aygıtı NATO kalıcı biçimde hala bölgededir. NATO donanması Akdeniz'e gönderildi. ABD her an yoğun biçimde kullanmak üzere Irak'ta yeni bir üs kurdu. Musul'u sözde IŞİD'den geri almak amacıyla bölgeye kara birlikleri gönderdi. Suudi gericiliğine askeri tatbikat yaptırdı. Hummalı biçimde hazırlandığı yeni paylaşım savaşına her defasında daha fazla yatırım yapıyor. Nitekim, ABD bütçesi tam bir savaş bütçesine dönüşmüş bulunuyor.

Öteki batılı emperyalist güçler de bölgedeki varlıklarını koruyorlar. Onlar da nüfuz mücadelelerinde üstün gelmek için hummalı bir hazırlığın içindedirler.

Rusya bölgeye hızlı bir giriş yapmıştı. Yakın günlerde bu kez hızlı bir çıkış yaptı. Bu çıkış Ortadoğu'daki gelişmeleri yakından izleyen deneyimli pek çok gözlemciyi dahi şaşırttı. Tümü de yanlış oldu. Gerçek şu ki, Rusya geri dönmedi. Sadece her an yeniden Suriye sahasına dönmeye hazır sınırlı bir askeri gücünü Rusya'ya taşıdı. Gerçekte ise, ana müdahale güçleri ile kalıcı biçimde hala Suriye'dedir. Lazkiye ve Tartus hava üsleri Rusya'nın hizmetindeki yerini koruyor. Güçlü savunma sistemi de duruyor. Ve dahası Rusya da tıpkı ABD gibi, ilan edilen "ateşkese" rağmen hava saldırılarına hiç ara vermedi.

Türk sermaye devleti provokasyonlarına devam etti. IŞİD başta olmak üzere hamiliğini yaptığı cinayet çetelerine ha bire yeni katliamlar yaptırıyor. IŞİD, ElNusra, Ahrar-uş Şam çeteleri bölgede cirit atmayı sürdürüyor.

Bütün bunların ifade ettiği gerçek şudur: ABD ve Rusya'nın anlaşması ile ilan edilen "ateşkes" in sanıldandan da kırılğan olduğu anında açığa çıkmıştır. Suriye'de "siyasi çözüm" manevrasının da bir geleceği bulunmamaktadır. Suriye'nin ve genelinde de tüm Ortadoğu'nun geleceğinde kimin birincil aktör olacağını, bölgenin kimin çıkarları temelinde şekillendirileceğini belirleyecek olan hegemonya mücadelesi tüm hızı ile devam ediyor. ABD ve Rusya "Suriye'de siyasi geçiş" ve "ateşkes" yalanının arkasına saklanarak, bölgede üstünlüğü ele geçirmelerini sağlayacak yeni hamlelere hazırlanıyorlar. Bu amaçla, tümüyle kirli, kanlı ve karanlık emelleri çerçevesinde bölgedeki müttefikleri ile yoğun bir mesainin içinde-

Onlar halihazırda Suriye ve tüm Ortadoğu'nun bir savaş coğrafyası haline gelmesinin, bir kan deryasına dönüşmesinin, kısacası yaşanan tüm acıların ve yıkımların yegane kaynağı ve sorumlularıdır. Dolayısıyla çözümün gücü olamazlar. Tam tersine çözümün önünde engeldirler.

dirler. Ve nihayet, tüm bu kirli icraatları da bir kez daha kanıtlamaktadır ki, başta Kürtler olmak üzere, bölgenin mazlum halklarına yeni tuzaklar kurmak, kanlı iç savaşların içine yuvarlamak, onlara yeni ve daha büyük acılar ve yıkımlar yaşatmak konusunda hiçbirinin diğerinden bir farkı yoktur.

ABD KIRLI VE KANLI "EĞİT DONAT" PROJESİNİ YENİDEN BAŞLATIYOR

ABD ve öncülüğündeki emperyalist koalisyon, Rusya ve İran etkeni yüzünden, Suriye'ye Afganistan, Irak ve Libya'daki gibi dolaysız bir müdahale yapamadılar. Bu, ancak dolaylı biçimde olabildi. Fakat yine de boş durmadılar. Afganistan, Irak, Libya, Yemen ve daha pek çok yerde başvurdukları kirli silahları devreye soktular. Dinsel, etnik ve mezhepsel çelişkileri kaşıdılar, özellikle bu temeldeki çatışmalara uygun bir zeminin olduğu yerlerde, mazlum halkları hala sonu gelmeyen kanlı iç savaşların içine ittiler. Bu kanlı iç savaşlarda kullandıkları silahlar ise IŞİD, El Kaide, onun bir kolu olan El Nusra ve Ahrar-uş Şam gibi katliam çeteleri oldu. ABD'nin bundaki amacı Esad'ı devirmek ve Suriye'de kendi dene-timinde bir rejimi inşa etmektir. Ne var ki, bu hesap Şam'dan döndü. IŞİD ve diğer insanlık düşmanı katliam çetelerinin marifetleri ile Suriye halklarını tüketen bir

iç savaşa sürüklemeyi başardılar, ama Esad'ı deviremediler.

ABD daha önce, sözde Sovyet işgalini kırmak ve yoksul Afgan halkını özgürleştirmek amaçlı yalanı ile bu politikayı Afganistan'da da uygulamaya sokmuştu. Nedir ki, Afganistan'daki Sovyet işgal bir dönem sonra sona erdi. Bu kez de kendi işgalleri başladı. Pentagon'daki emperyalist haydutlar Amerikan petrol ve silah tekellerinin sefil çıkarları için, 11 Eylül saldırısını bahane ederek dünyanın mazlum halklarına savaş açtılar. Yüzyılın savaşı olarak nitelenen saldırganlığın ilk durağı Afganistan oldu. Afgan halkı da özgürleşmedi. Tam tersine esareti daha bir koyulaştı. Bu kanlı savaş ve bu savaş vesilesiyle devreye sokulan "Eğit-donat" projesinin tek mahsulü ise, Taliban ve El Kaide çeteleri oldu. Bu aynı projenin Suriye'deki karşılığı ise IŞİD ve El Kaide'nin Suriye'deki versiyonu olan El Nusra olmuştur.

Esasında ABD bir süre önce yoğun biçimde bu projeyi uygulamaya sokmuştu. Ancak hiçbir yararını görmedi. "Eğit-donat" eğitiminden geçenler kendilerine verilen silahlar ile birlikte El Nusra çetelerine katıldılar. ABD, Türk sermaye devleti, Suudiler ve Katar gericiliğinin bu proje için akıttıkları milyon dolarlar heba olmuştu. Nitekim bir süre sonra bu projeden vazgeçildi.

Afganistan'da da Suriye'de de bu kirli

silah diğer zararlarının yanı sıra, ayrıca bir bumerang gibi dönüp dolaşıp sahibini vurmuştur. El Kaide, IŞİD ve El Nusra macerası bunun en somut örneğidir. ABD uzun bir dönem B. Esad ve rejimini öncelikli hedefi olarak görüyordu. Bu sonradan değişti. Yerini ise IŞİD'e karşı mücadele aldı. Devasa askeri gücüne rağmen gerçek bir başarı yok ortada. Bu ise ABD'yi fazlasıyla yıpratmıştır. IŞİD'e karşı mücadelede elle tutulur başarı Rusya ve en çok da Rojava Kürtleri, yani YNK ve YPG'ye aittir. Bu başarı kadar ABD'nin IŞİD'e karşı mücadele yalanını deşifre eden bir başka şey yoktur. Bu gerçek başarıdır ki, başata Türk sermaye devleti olmak üzere, bölge gericiliğinin tüm baskılarına ve tacizlerine rağmen YNK ve YPG'yi hiç değilse şimdilik ABD için vazgeçilmez kıyor. Bu aynı şey olduğu gibi Rusya için de geçerlidir.

Bunca deneye ve derse rağmen, ABD, "Suriye'de siyasi geçiş" tartışmalarının yoğunlaştığı bir dönemde, birdenbire, hem de daha yakın bir dönemde, IŞİD'e karşı mücadele yalanı ile Türk sermaye devleti ile birlikte uygulamaya soktuğu, bir süre de denediği, ancak tüm sonuçlarıyla tam bir iflası ya da hüsranı anlatan bu maceraya yeniden başlayacağını duyurdu. Yine IŞİD'e karşı mücadele yalanı ile yapıyor bunu. Oysa gerçek başkadır. ABD bununla Rusya'ya karşı askeri gücünü arttırmaya ve Esad rejimi üzerinde bir

tehdit oluşturmaya çalışıyor. Fakat boşuna!

Şöyle ki, Rusya sadece bölgenin en önemli müdahale gücü değil, IŞİD'e karşı mücadele de dahil, kısa süreye sığdırdığı başarılarının şahsında aynı zamanda bölgenin en itibarlı gücüdür. Kürtlerle geliştirdiği ilişkiler onu ayrıca avantajlı kılmış, ABD için tehdit haline getirmiştir. Sadece Rusya değil, onun aktif ve sonuç alıcı hamleleri ile ve sunduğu destekle B. Esad ve Suriye rejimi de kendisini toparlamış, savunma konumundan çıkmayı, ilerlemeyi, birçok yeri IŞİD'den temizlemeyi başarmıştır. Dolayısıyla Rusya gibi müttefiki Suriye yönetimi de Suriye'nin geleceğini tayinde önemli bir aktördür.

Buna karşın Türk sermaye devleti bölgede itibarı olmayan bir güçtür. IŞİD belasını yaratmak, korumak ve hâlâ hamiliğini yapmak gibi suçları var. Bu utanç verici durumundan dolayıdır ki, Suriye denkleminin tamamen dışına düşmüştür. En önemli müttefikleri olan Suudi ve Katar gericiliğinin de ondan farkı yok. ABD ve Suudi rejiminin dolaylı ve dolaysız desteğine rağmen Yemen'de her şey aleyhlerine geliyor. Resmi yönetim tam bir tecridi yaşıyor ve halktan kopmuştur. Tümünün bilinen kanlı ve karanlık icraatları nedeniyle başvurdukları, Suriye'nin geleceğini tayin maksadı ile oluşturdukları Riyad toplantısı gibi her girişim ölü girişimler olmaya mahkumdur.

Demek oluyor ki, ABD ve müttefiklerinin ortak projesi olan "Eğit-donat" projesi bir kez daha bölgenin mazlum halklarını kanlı iç savaşın içinde tüketmeye, var olanları daha da derinleştirmeye, bölgeyi bir kan deryasına çevirmeye hizmet eden ve yeni IŞİD ve El Nusra'lar üretmekten başka bir sonucu olmayan kirlili bir projedir. Sadece halkların yaşamını tehdit eden bir saldırganlık olarak kalmayacak, bir kez daha dönüp sahipsizliğini de vuracaktır.

SONUÇ YERİNE KISA BİR KAÇ SÖZ

Ne ABD ve Rusya, ne Riyad- Viyana- Cenevre görüşmeleri ve ne de emperyalizmin dünya halklarını aldatma aracı olan BM şemsiyesi, ezilen-mazlum dünya halklarının yaşadığı acılara ve yıkımlara bir çözüm üretmeye muktedirdir. Onlar halihazırda Suriye ve tüm Ortadoğu'nun bir savaş coğrafyası haline gelmesinin, bir kan deryasına dönüşmesinin, kısacası yaşanan tüm acıların ve yıkımların yegane kaynağı ve sorumlularıdır. Dolayısıyla çözümün gücü olamazlar. Tam tersine çözümün önünde engeldirler.

En başta ABD gelmek üzere, AB ve Rusya'sı ile emperyalizme, bölgedeki işbirlikçilerine, Siyonist barbarlığa, IŞİD, El Nusra ve tüm gericiliğe karşı, Türkiye ve bölge işçi sınıfı ile devrimci temelde kader birliği yapmış kardeş halkların birleşik direnişi ve birleşik sosyalist devrimi; çözümün adresi budur.

Suudi Arabistan'ın "İslam İttifakı";

Halklara düşman gericilik ittifakıdır

Ortaçağ kalıntısı El Suud rejimi önderliğinde hareket eden "İslam İttifakı" adlı oluşum, özünde halklara düşman gerici/saldırgan bir cepheden ibarettir.

Bu cephenin başını çeken El Suud rejimi Irak, Suriye, Libya ve diğer ülkelerde katliamlar gerçekleştiren IŞİD, El Nusra, El Kaide gibi çetelerin önde gelen finansörlerinden biridir. Cihatçı çetelerin ideolojik zehiri olan sapkın Vahhabi ideolojisini uydu kanalları, kiralık şeyhler, mezhepçi vaizler aracılığıyla yaygınlaştıran da El Suud rejimidir.

Bu rejim, Suriye'yi yakıp yıkan savaş ateşine de beş yıldan beri benzin döküyor. Finanse ettiği çetelerin Baas yönetimini yıkmaya muvaffak olamamaları üzerine kara saldırısı başlatmaktan söz etmeye başlayan El Suud, körfez şeyhleri ile AKP iktidarını da bu kervana dahil ederek, boyundan büyük işlere kalkışma girişimlerini sürdürüyor. Washington'daki efendileri koruma güvencesi vermedikleri için kara saldırısı başlatamayan El Suud ile Türk devleti gibi işbirlikçiler, halen siyonist İsrail'in istediği etnik, dinsel, mezhepsel parçalanma/çatışma için çaba sarf ediyorlar.

El Suud rejiminin bölge halklarına karşı işlediği ağır suçlardan biri de Bahreyn halkının demokratik reformlar talebiyle gerçekleştirdiği kitlesel isyanı faşist zorbalıkla bastırmasıdır. Bahreyn'i işgal eden El Suud önderliğindeki körfez güçleri, İsrail'in Filistin halkına uyguladığı vahşi terörü Bahreyn halkına uygulayarak kısmen de olsa isyanı kontrol altına alabildi.

"İslam İttifakı" diye anılan gericilik cephesinin ağır suç çetelesinde Yemen halklarına karşı yürüttükleri savaş da var. Bir yıldan beri Yemen'i hava bombardımanlarıyla yakıp yıkan, kitlesel katliamlar gerçekleştiren El Suud liderliğindeki gericilik cephesi, bu yoksul ülkeyi adeta enkaza çevirdi.

Kirli hedeflerine doğru yürümek isteyen El Suud'un yeni gündemi, Mısır ile Türkiye'yi "İslam İttifakı" içinde yan yana getirmektir. Hatırlanacağı üzere Mısır'da İhvanı Muhammed Mursi'nin alaşağı edildiği günlerde El Suud'la ilişkileri sarsılan AKP iktidarı, bu "varta"yı kısa sürede atlatarak işbirliğine devam etti. Halen siyonist İsrail'i de kapsayan "Sünni Eksen" oluşturma çabalarını sürdüren El Suud'un en büyük destekçisi, kaçak sarayın histerik sultanı Tayyip Erdoğan'dır.

Son aylarda birbirine iyice yakınlaşan AKP iktidarı ile El Suud kralı, Mısır'ı da bu uğursuz cephenin aktif bileşeni haline getirmek için çırpınıyorlar. Zira Mısır Arap dünyasının merkezi kabul ediliyor. Ancak halen Mursi'nin yasını tutan Tayyip Erdoğan, Mısır'a satışmaktan geri kalmıyor. Abdulfettah el Sisi liderliğindeki Mısır ise, El Suud'la işbirliği yapsa da "İhvanı AKP"ye mesafeli duruyor.

Mısır'la Türkiye'yi barıştırmaya soyunan El Suud, "İslam İşbirliği Teşkilatı" zirvesinin Türkiye'de yapılacak olmasını fırsat bilerek, tarafları birbirine yakınlaştırmak için kolları sıvadı. Mısır'ı ziyaret etmeye hazırlanan Suudi Kralı Selman bin Abdulaziz, Türkiye-Mısır arasında yakınlaşma sağlayarak, gerici/saldır-

gan ittifakı güçlendirme telaşında. Zira Yemen'de bataklığa saplanan El Suud, paranoya derecesine varan "İran korkusu"yla malul olduğu için Türkiye ile Mısır'ı "İslam İttifakı" adlı oluşumda buluşturmayı önemsiyor.

El Suud'un çabasının sonuç verme ihtimali düşük görünüyor. Zira Suudi Arabistan'la işbirliği yapsa da, Mısır ne Suriye ne Yemen savaşlarına doğrudan katıldı. El Sisi, El Suud'la arayışı iyi tutmaya çalışsa da Mısırlı emekçilerin çoğunluğu Vahhabi çeteleri destekleyen ve İsrail'le işbirliği yapan El Suud rejiminin icraatlarından rahatsızdır. Bundan dolayı Mısır'ın "İslam İttifakı" adlı gerici/saldırgan cephede aktif rol alması beklenmiyor.

Mısır'ın katılma ihtimali düşük olsa da, "İslam İttifakı" adlı ultra gerici oluşum, bölge halkları için ciddi bir tehdit oluşturuyor. Zira bu oluşum hem mali hem ideolojik alanda cihatçı çeteleri donatarak, halkları etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalama pervasızlığından vazgeçmiş değil. Körfez şeyhlerinin yanı sıra El Suud'un rüşvetle satın aldığı bazı rejimler ile Türk devletinin "İslam İttifakı" içinde yer almaları, bu gerici cereyana karşı bölgesel çapta bir direniş inşa etmenin önemini artırıyor. ABD emperyalizmi güdümündeki bu gericilik odağına karşı mücadelenin önemi büyüktür. Emperyalizme ve bölgesel gericiliğe karşı halkların birleşik direnişi, bu uğursuz vebanın yayılmasını önleyebilmenin tek imkanlıdır.

“Sokaklar fırçamız, alanlar paletimizdir”

“Şiir nasıl yazılır?” diye sorar Mayakovski. Sonra arkadaşının intiharı üzerine, acısını katık ede ede şiir ile karşılık verir bu soruya. Yesenin Mayakovski’ye “Elveda dost, elveda”yı damarını açarak, kanıyla yazmıştı. İntiharından önce son dizelerinden birini kaleme alarak.

“Şu yaşamda yeni bir şey değil ölmek ama o kadar yeni sayılmaz yaşamak da.”

Mayakovski yaşamı eline alır ve cevap verir.

“Yarınlardan koparıp
almalıdır mutluluğu insan.
Şu yaşamda
en kolay iştir ölmek
asıl güç olan
yepyeni bir yaşama başlamak.”

DEVİRİMCİ ŞAİR MAYAKOVSKI

Yepyeni bir yaşama daha 14’ünde adım atmış Mayakovski. Onca şiir ve intiharıyla tartışma bıraksa da ardında, mücadeleye dolu yaşamı sosyalist değerlere bağlılığı haykırmaktadır.

Gürcistan’da bir orman bekçisinin çocuğu olarak dünyaya gelir Viladimir Konstantinoviç. Okumayı çok sever “Don Kışot”la tanıştıktan sonra. Jules Verne’den başlayarak hayal dünyasını geliştirecek bir çok yazarı okur. Evlerine gelen politik gazeteleri yutar gibi okur aynı zamanda. 18 Ekim 1905’te ünlü bolşevik Bauman öldürülür ve çara karşı kitlesel eylemler olur. Mayakovski bu eylemlere katılır.

“Birey!
ne saçma şey!
bireyin sesi hafiftir, civıltıdan bile.
kim iştir onu?
karısı mı?
belki.
tabii o da,
çarşıda değilse.

Parti!
milyonlarca sesin oluşturduğu
bir kasırgadır bu!”

Öğrenci evlerinde tartışmalardan, sokaklarda savaşıma varana dek bir çok şey ilgisini çeker Mayakovski’nin. “Dökümhane” adıyla çıkan işçi şairlerin oluşturduğu bir dergiden de etkilenerek yazmaya başlar. Yazmaktan önce Partiye tanışır. Mayakovski Konstantin adıyla 14 yaşındayken Bolşevik partiye girer. Katıldığı eylemlerden dolayı okuldan atılır ve bir süre sonra örgüt propagandası yapmaktan evi basılır. Bu esnada örgütsel döküman olan not defterini yutar. 15 yaşında 12 ay bir hücreye kapatılır, ha-

pisten çıktıktan sonra Moskova resim ve heykel okuluna kaydolar.

“Yürek de bir motordur çünkü
ve ruh, onun çalıştırıcısı.
eşitiz bizler
şairler ve teknisyenler.
vücut ve ruh emekçileriyiz
aynı kavganın içinde
ve ancak ortak emeğimizle
bezeriz evreni
marşlarımızı gümbürdeterek
haydi!”

Yüreğini ruh ile çalıştıran Mayakovski, Ekim Devrimi’nin ardından her alanda sanatını devrim için seferber eder. “Sanatın Bolşevikleri” Ekim Devrimi üzerine konferanslar verir. Film senaryoları kaleme alır, roller oynar. İç savaş yıllarında propaganda şiiri yazar. Sınırlı imkanlar yüzünden mukavva klişelerin üzerinde çoğaltılarak sergilenen şiirlerdir bunlar.

“Ne olur,
ne olur, yalnızca BİR toplantı yapın!
Bütün toplantıları kaldırma toplantısı!”

Mayakovski 1920’de Lenin’e bazı şiirlerini gönderir ve Lenin bunları beğenmez. Sonraki bir dönemde ise “Toplantıya gönül verenler” şiiri üzerine 1922’de Maden İşçileri Birliği’nin toplantısında Lenin şu yorumu yapar.

“Ben onun şiir kabiliyetinin hayranlarından değilim, bu alanda yetkimin olmadığını kabul etmekteysem de durum budur. Ama uzun süredir politik ve yöneticiliğim süresince bu kadar hazzı hiç bir şekilde duymamıştım. O şiirinde yapılan alıntılarla esaslı bir şekilde alay etmekte ve toplantılar, durmadan toplantılar

yaptıkları için komünistleri alaya almaktadır. Bunda şiir değerinin ne durumda olduğunu bilmiyorum, ama politikaya gelince söylediklerinin büsbütün isabetli olduğunu temin edebilirim” (İşte Lenin, Krupskaya, İnter yayınları)

1925’te Komsomol Merkez Komitesi’nin çocuk teşkilatı olan Pioner yayın organı olarak çıkarılan Pionerskya Pravda adlı çocuk gazetesinin kurucuları arasında yer alır. Bu gazetede pek çok şiiri yayınlanır.

Şiirin işçilik olduğunu savunan ve hayatıyla bunu gösteren Mayakovski, “yeni”nin peşindedir. Bunun bir süreç olduğunu vurgular. Sanatın toplumsal yaşamdaki yerine yapılan vurgu nesneleşen dünyaya bir reddir.

“Şiir bir üretdir. Şiir çalışması yapmak, yalnızca şiirsel yapıtları incelemek değil, yeni üretim süreçleri yaratmaktır. Malzemelerde ve yöntemlerde yenilik yaratmak şiir yazımı için zorunludur. Dize yaratıcısı, sanatında ustalaşmak, şiir için birikim sağlamak üzere uğraşını gün be gün sürdürmelidir. İyi bir çalışma defteri tutmak, bu defterden nasıl yararlanılacağını anlamak, aşınmış ölçülerle eksiksiz şiir yazmayı becermekten daha önemlidir. Salt şiirli sigara çakmakları yapacağım diye koskocaman şiir fabrikalarını harekete geçirmeye gerek yoktur. Ekonomik olmayan şiirsel saçmalıkların üretimine karşı çıkmak gerekir. Toplumsal buyruğu doğru anlayabilmek için şairin olup bitenlerin arasında olması gerekir. Toplumsal buyruğu en iyi biçimde yerine getirebilmek için sınıfınızın öncüsü olmanız, sınıfınızla birlikte savaşımı tüm

cephelerde sürdürmeniz gerekir. Sanatın politik olmadığını söyleyen o miti paramparça etmeniz gerekir. Rastlantıyı, beğeni değişikliğini, değerlerin öznelliğini ancak sanata bir üretim olarak yaklaştığınızda ortadan kaldırabilirsiniz. Üretim işini, teknik süreç denen şeyi kendi içinde bir amaç olarak görmemelisiniz. Ne var ki şiir çalışmasını yararlı kılan şey, bu üretme sürecinin ta kendisidir. Şiirin içinde bulunduğu gündelik koşulların gerçek bir sanat yapıtının yazılmasında öbür etkenler ölçüsünde ağırlığı vardır. Biz sol cephenin şairleri şiirde yaratıcılığı sağlayan gizlerin yalnızca bizim elimizde olduğunu söylemedik hiçbir zaman; ne var ki bu izleri açığa çıkarmaya çalışanlar, yaratıcılık sürecini göz boyayıcı bir dinsel-sanatsal kutsallık havasına bürünmekten kurtarmak isteyenler de yalnızca bizler olduk...”

Mayakovski 1917 Ekim Devrimi’nden sonra yaptıklarının yanı sıra, Halk Eğitim Komiserliği’nde görev aldı. “Toplum Sanatı” adlı dergiyi yönetti ve tüm sovyetleri dolaşarak şiirlerini okudu. 1918’de, “Devrime Övgü” ve “Sol Marş” adlı uzun şiirlerini yazdı. 1924’te Lenin’in ölümünden sonra “Vladimir İliç Lenin” (Lenin destanı) isimli yapıtını yazdı.

“Işıkli gelecekte
Parti mahkemesinin huzuruna
çıkarsam, şiir söyleyen
dolandırıcıların, karaborsacıların,
dalkavukların
karşısında
kaldıracağım
Bolşeviklerin parti kitabı olarak
yukarıya ışığa
Partiye sadık yüzlerce kitabımı”

Mayakovski, onca tartışmaların içerisinde aşka ve kavgaya bağlılığını haykırır. Mayakovski’nin hayat serüveninde tartışmasız olan tek nokta Ekim Devrimi’ne, yeni insana, sosyalizme bağlılıktır. Sorularla başladı Mayakovski’yi anmaya, sorularla devam edelim. Işıkli geleceğin yollarında “aşkın küçük sandalı hayat ırmağının akıntısına kafa tutabilir mi?” diye sormuştu. “Bütün varlığıyla yalnız serçe parmağını sıkacağı” Lili’ye ve Brikler’e bırakarak tüm şiirlerini, yaşamına son verdi.

“Yaşamalıyız Yesenin, kimi zaman ölmek daha kolay olsa bile... Yaşamalıyız” demişti Sergei Yesenin’in intiharının ardından. Yaşamalıyız Mayakovski yaşamalıyız... Ve yaşıyorsun bugün mücadelede...

Pablo Picasso'yu ölümünün 43. yılında saygıyla anıyoruz!

Pablo Picasso'nun ölümünün üzerinden 43 yıl geçti. İspanya'da doğan, ressam bir babanın oğlu olan ve annesinin soyadını alan Picasso, küçük yaşta resim yapmaya başlamış ve öldüğünde Guinness rekorlar kitabına en üretken ressam olarak girecek denli yapıt bırakmıştır ar-
dında.

Ancak Picasso'yu Picasso yapan bu birkaç cümleden ibaret bilgi değildir. Zira yukarıda paylaştığımız birkaç cümle bilgi, günümüz burjuva toplumunun Picasso'yu tanımak ve daha da önemlisi tanıtmak istediği biçimdir. Öz ise bambaşkadır. Kaçtıkları, unutturmaları istedikleri öz aynı zamanda, Picasso'yu bugünlere taşıyan ve topluma, işçi sınıfına mal eden bir cümlede, bizzat Picasso'nun ağzından çıkan "hayır, siz yaptınız!" cümlesindedir. Picasso'nun Guernica adlı kasabanın Alman birliklerince bombalanmasının ardından 1937 yılında resmettiği "Guernica" adlı yapıtına yönelerek "bu resmi siz mi yaptınız?" diye soran Alman generaline verdiği "hayır, siz yaptınız!" cevabı, bugün hala devrimci sanatı tarifleyen belki de en iyi anekdotur. "Guernica" bir dehşetin resmidir. Yapılan bombalı saldırı sonrasında insanların ve hayvanların acısının, telaşının, çığlığının resmidir. Emperyalist savaş temalı bu resim aynı zamanda kanlı fırça darbeleriyle tarihe düşmüş bir kayıttır. Picasso devrimci bir sanatçıdır. Toplumsal olayları, insanların acılarını, sefaleti, açlığı resmeden Picasso, aynı zamanda Fransa Komünist Partisi'nin de üyesidir. Picasso bir komünisttir. Yapıtları tıpkı diğer devrimci sanatçıların yapıtları gibi enternasyondur. İşte Picasso'nun özü, devrimci sanatın özü burada yatmaktadır.

PICASSO, BURJUVAZİYE DEĞİL İŞÇİ SINIFINA AİT!

Ancak burjuvazinin dünyasında her

şey "para" içindir. Doğal olarak sanat da "para" içindir. Burjuvazinin Picasso'nun eserlerine milyon dolarlar verirken düşündükleri şey bir sanat eserine verilen değer değil, kendi sefil prestijleridir. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez mantığının soysuz bir somutlanışıdır yalnızca. Açlığa, sefalete mahkûm ettikleri işçi sınıfının değerlerini dahi, kendi yaşam "keyf"lerine alet eden burjuvazi, bu uğurda ikiyüzlülükte sınır tanımamaktadır. Picasso'nun deyimiyle aslında birçok tablosunun altında kendi imzaları olan emperyalist-kapitalist güçlerin temsilcileri, bu tablolar önünde timsah gözyaşları dökmektedirler. Bugün işçi sınıfının ressamı olan Picasso'nun eserleri, işçi sınıfının, ellerinden, gözlerinden, algısın-

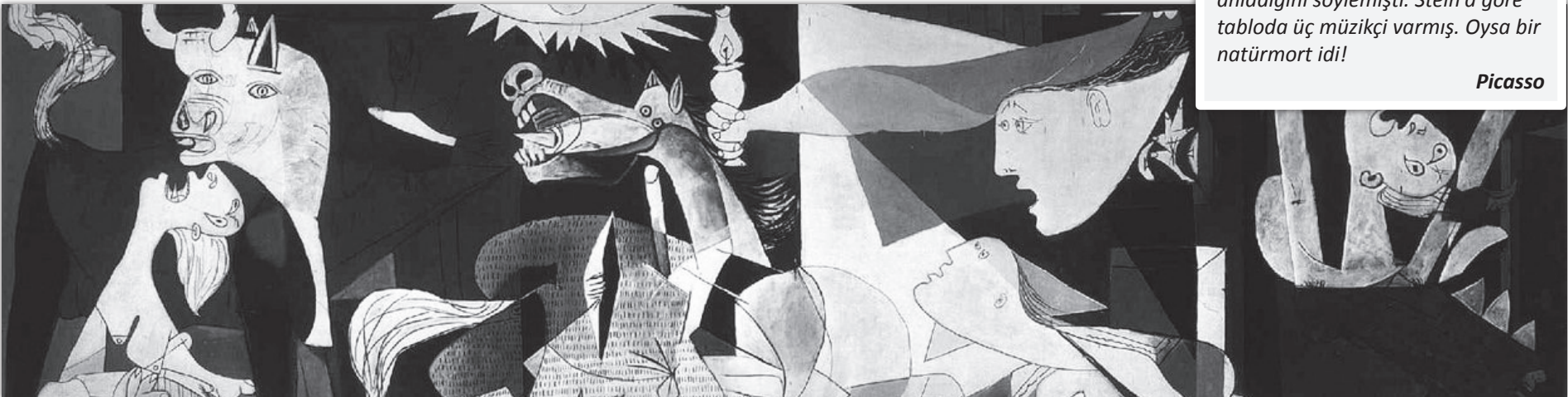
dan uzak tutulmaktadır. Aralarına sedef kakmalı çerçeveler, ihtişamlı müzeler, lüks köşkerin duvarları girmektedir. Ancak, bu yalnızca bugün için böyledir.

Picasso, burjuvaziye değil, işçi sınıfına aittir. İşçi sınıfı iktidarı aldığı vakit, Nazım'ın da dediği gibi, nasırlı ellerini toprağa dayayıp doğrulduğu vakit, burjuvazinin bizden çaldığı ve içini boşaltarak metalaştırdığı değerlerimizi de onların tekelden alacak, insanlığın toplamına sunmuş olacağız! O günlere olan inancımızla ve mücadelemizden aldığımız güçle, ölümünün 43. yılında devrimci sanatçı Pablo Picasso'yu saygıyla anıyoruz!

Z. KAYA

Herkes resmi anlamak istiyor. Neden kuşların ötüşünü anlamaya çalışmıyorlar? Gece, çiçek, kişiyi çevreleyen her şey neden anlaşılmalı çalışılmadan sevilir? Ama resme gelince anlamak istiyorlar. Sanatçının gerektiği için çalıştığını anlasınlar özellikle. Açıklamak gereğini duymadığımız ama bizi büyüleyen doğadaki bir çok şeye verilen önemden çok bir önem verilmemesi gerekir sanatçıya, çünkü o da dünyanın en küçük üyelerinden biridir. Bir tabloyu açıklamaya çalışanlar çok zaman yanlış yola saparlar. Bir süre önce Gertrude Stein neşe içinde tablomun neyi göstermek istediğini anladiğini söylemişti. Stein'a göre tabloda üç müzikçi varmış. Oysa bir natürmort idi!

Picasso

Kitap tanıtımı:

Osmanlı'dan bugüne Bursa'da emek ve işçi hareketleri

Merhaba arkadaşlar, ben Bursa'dan bir metal işçisiyim. Sizlere son zamanlarda okuduğum bir kitaptan söz etmek istiyorum. Kitabın adı "Osmanlı'dan Bugüne Bursa'da Emek ve İşçi Hareketleri". Yazarı ise Raif Kaplanoğlu. Bu kitabı okumadan önce Bursa işçi hareketi tarihi ile ilgili ne kadar az bilgiye sahipmişim dedim. Bursa'da ilk işçi hareketleri yanlış hatırlamıyorsam 15. yy'da, İznik'te çini ustalarının ücretleri için başlattıkları hareketle gündeme geliyor. Bursa İpek Yolu üzerinde olduğundan şehirde ipekçilik geliyor. İlk başlarda evlerde el tezgahlarında ipek işleniyor, ama sanayi devrimi ile birlikte makinelerin devreye girmesi ile evlerdeki el tezgahlarının yerini fabrikalardaki makineler alıyor. İlk fabrikalar 19. yy'da Bursa'nın yerlisi Rum, Ermeni ve Yahudiler ile Batılı yabancılar tarafından kuruluyor. Fabrikalarda öncelikle Rum ve Ermeni işçiler, arkasından Yahudi ve Müslüman işçiler çalışıyor. Çalışanların çoğu genç kızlar ve çocuklar. Erkekler daha az. Kızlar çeyizlik para toplamak için Gündoğdu gibi Rum köylerinden sezonluk olarak geliyorlar. Fabrikalarda yaptıkları iş bitince köye dönüyorlar. Fabrikalarda kalınan yerler o dönemde gerçekten çok kötü, bazı yabancılar bunları yazılarında belirtiyorlar. Hatta o dönemde çalışma saatlerinin düzeltilmesi için padişaha işçiler imzalı bir mektup yolluyorlar.

Osmanlı'da ilk modern anlamda grev 1908 yılında yapılıyor ve günlerce sürüyor. En ilginç ise grev komitesinin başkanı Hınçak Cemiyeti çekiyor. Daha sonra grevci işçilerle çıkan anlaşmazlık sonrası Hınçak Cemiyeti grev komitesini İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne devrediyor. O dönemde İttihatçılar da grevi destekliyor. Fakat beni en çok şaşırtan, bize lisede inkılap tarihi derslerinde zararlı cemiyet diye tanımlanan Hınçak Cemiyeti'nin gre-

vin başını çekmesi ve daha sonra bunu İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne devretmesi oldu. Aralarında bir sorun yok gibi. Ben de şimdi soruyorum, kim dost kim düşman bu ülkede?

Cumhuriyetin ilk yıllarında bir özgürlük havası var. 1 Mayıs işçi bayramı olarak kutlanıyor. Ama birkaç yıl sonra Takriri Sükun Kanunu ile yasaklar ve baskılar başlıyor. İstanbul'da tramvay işçilerine ağır bedeller ödetiliyor. Sendikalar yasaklanıyor. Sendikaların kuruluşu 1950'leri buluyor ama, o da Amerikan sendikacılığı. 1960 Anayasası ile örgüt-

lenmenin önü açılıyor ve DİSK 1968'de kuruluyor.

Cumhuriyet sonrası Bursa'da ilk grevi belediye otobüs işletmeleri yapıyor ve kazanımla sonuçlanıyor.

1970'ler Bursa'da işçi hareketinin radikalleştiği yıllar. Başlıca bugün Metal Fırtınada çeken fabrikalar çekiyor yine Mako, Coşkunöz, Tofaş, Renault gibi.

1980 darbesi ile Türk-İş hariç bütün sendikalar kapatılıyor ve bir durgunluk dönemine giriliyor. Bursa'da birçok sendikacı

tutuklanıyor. Durgunluk 1989 bahar eylemleri ile aşıyor, bütün ülke ile birlikte

Bursa'da da grevler mantar gibi çoğalıyor. 1991'de bu süreç doruk noktasına ulaşıyor. Devlet o dönemde batıda işçi sınıfı, doğuda Kürt hareketi ile cebelleşiyor. Cephenin birini ortadan kaldırmak için işçilerin ağzına bir parmak bal çalınıyor ve %300'lere varan zamlar yapıp batı cephesi bertaraf ediliyor. '90'ların ortalarından itibaren tekrar durgunluk dönemine giriyor işçi sınıfı. 1999'daki ilk metal hareketliliği dışında 2015 yılındaki Metal Fırtına'ya kadar kitlesel bir işçi hareketi yaşanmıyor Bursa'da. Bu arada şunu belirteyim bu kitabın en büyük eksikliği 2015 Mayıs ayındaki kitlesel işçi hareketinin kitapta yer alması.

Kitabı sınıf hareketi tarihine meraklı olan, sınıf çalışması ile ilgilenen herkese tavsiye ederim. Bütün emekçilere selamlar.

BURSA'DAN BİR İŞÇİ

Kayseri'de işçi kıyımı artarak sürüyor

Kayseri organize sanayi bölgeleri ve serbest bölgede otuz bin göçmen işçi bulunuyor. Göçmen işçiler asgari ücretin altında ve sigortasız olarak çalıştırılıyorlar. Bu durumu fırsata çeviren patronlar kayıt dışı işçi çalıştırmayı ve kayıtlı işçilere yönelik işten çıkarmaları arttırdılar. İşten çıkarmaların yaşandığı son işletmeler Erbosan ve Devocioğlu metal fabrikaları oldu. Erbosan'da 46, Devocioğlu Metal'de ise 22 işçi işten çıkarıldı.

PATRON-SENDİKA BÜROKRATI KOL KOLA

Erbosan fabrikasında Hak-İş'e bağlı Çelik-İş üyesi olan ve işten atılan işçiler 2 Nisan'da Kayseri İşçi Derneği'nde bir araya geldiler. İşçiler, Türkiye'nin en kârlı 501. firması olan Erbosan'da yaşanan işten çıkarma saldırısına karşı tepkilerini ortaya koydular. Çelik-İş Sendikası'nın

işten atma saldırısı karşısında Erbosan patronunu kollayan tutumuna tepki gösterdiler. İşçiler, "Bu sendika bizim aidatlarımızı alıyor. Bize ihanet edip Erbosan patronuna hizmet ediyor" dediler. Hak-İş Kayseri Temsilcisi ve Çelik-İş Sendikası Kayseri Şube Başkanı Yunus Değirmenci'nin "Tazminatınızı ödeyecekler daha ne istiyorsunuz?" dediğini, üyesi işçilerin işten atılmalarını normal bir olay gibi gösterdiğini belirttiler.

GÖÇMEN İŞÇİLER ÜZERİNDEN KÂRINI BÜYÜTÜYOR

Devocioğlu metal fabrikasında çalışırken kıyım uğrayan işçiler de Kayseri İşçi Derneği'nde bir araya geldiler. Patronun "Ben iflas ettim. Fabrikayı kapatacağım" dediğini, öte yandan Suriyeli göçmen işçileri işe aldığını, düşük ücretle ve sigortasız çalışan göçmen işçilerin sırtından kârını büyüttüğünü ifade eden Devocioğlu işçileri "İşten atılma saldırıları artarak sürecek" dediler.

Cumartesi Anneleri:

Talat Türkoğlu'nun failleri cezalandırılınsın!

575. haftasına giren Cumartesi Anneleri'nin eyleminde bu hafta 20 yıl önce gözaltında kaybedilen Talat Türkoğlu'nun akıbeti soruldu. 2 Nisan'da yapılan eylemde Türkoğlu Ailesi adına konuşan Münibe Türkoğlu yaratılan şiddet, korku ve katliamlara karşı yine alanlarda olduklarını söyledi. "Yıllarca pencere önünde yılmadan bekleyen" kayıp yakınları için de alanlarda olduklarını söyleyen Türkoğlu, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) kararlarına rağmen Talat Türkoğlu'nun katillerinin cezalandırılmadığına dikkat çekti. Tek taleplerini "Talat Türkoğlu'na ne yaptınız? Bilmek istiyoruz" şeklinde ifade eden Türkoğlu, kayıpların mücadelelerine ışık tuttuğunu belirterek konuşmasını sonlandırdı.

DEVLET KENDİ SUÇLULARINI KORUYOR

Türkoğlu ailesinin avukatı Gülizar Tuncer, Talat Türkoğlu'nun devrimci kimliği yüzünden katledildiğini vurgulayarak

Türkoğlu ailesinin tüm resmi makamlara başvurmasına rağmen bir sonuç alamadığına dikkat çekti. Tuncer, hukuki süreç başlatılmamasının nedeninin devletin kendi kolluk güçleriyle işlediği suçların açığa çıkmasından korkması olduğunu vurguladı.

"KATİLLERE TÜMÜYLE CEZASIZLIK GETİRİLMEK İSTENİYOR"

Türkiye'de suç işleyen kolluk kuvvetlerinin yargılanması için öncelikle amiri veya komutanı tarafından bir "ön soruşturma" yapıldığını anlatan Tuncer, ancak amir veya komutanın olur vermesiyle kolluğun yargılanabildiğini söyledi. Yapılan yeni düzenlemeyle kolluk kuvvetlerinin yargılanmasının artık bakanlık ve başbakanlık izni gerektireceğini belirten Tuncer, bunun Kürdistan'da yaşanan türden katliamların faillerine tümüyle cezasızlık getireceğine dikkat çekti.

Kayıp yakınlarından Maside Ocak, Yüksekvalı Cumartesi Anneleri'nin so-

kağa çıkma yasakları nedeniyle 3 haftadır eylem yapamadığına, Tahir Elçi cinayeti dosyasında da 18 haftadır hiçbir ilerleme olmadığına dikkat çekti.

KATLEDİLDİĞİ İTİRAF EDİLDİ, KATİLLER CEZALANDIRILMADI

Konuşmaların ardından Ümit Efe'nin okuduğu basın açıklamasında Talat Türkoğlu'nun kaybedilmesinden bu yana 12 hükümetin görev yaptığına ancak hiçbirinin suçluları cezalandırmadığına dikkat çekildi. Açıklamada, 29 Mart 1996'da İstanbul'dan Edirne'ye annesinin yanına giden Türkoğlu'nun, evinin kapısına kadar sivil polisler tarafından takip edildiğini söylediği hatırlatıldı. 1 Nisan 1996'da İstanbul'a dönmek için evden ayrılan Türkoğlu'ndan bir daha haber alınamadığı belirtilen açıklamada, tüm başvurulara rağmen devlet tarafından Türkoğlu'nun gözaltına alındığının kabul edilmediği ifade edildi.

Sincan F Tipi'nde baskılar artıyor

Sermaye devletinin ülke genelinde arttırdığı baskı ve zorbalık, hapishanelerde siyasi tutsaklar üzerinden de kendisini gösteriyor. Tutsaklara yönelik tecrit uygulamalarına her gün bir yenisini daha eklenirken, tutsakların kazanılmış

hakları ellerinden alınmaya çalışılıyor.

Sincan F Tipi Hapishanesi'nde bugünlerde tutsaklara yönelik baskılar artarken, hapishane yönetimi "10 kitap" sınırlamasını dayatmaya başladı. Tutsakların verdiği bilgilere göre, ha-

pishane yönetimi hücrelerde 10 kitaptan fazlasını alıkoyacağı yönünde baskı yapıyor.

Devrimci tutsaklar uygulamanın kabul edilemez olduğunu belirterek, baskılara boyun eğmeyeceklerini bildirdiler.

Hasta tutsaklar için eylemler

İnsan Hakları Derneği (İHD) İzmir Şubesi, Şakran T4 Kapalı Cezaevi'ndeki hasta tutsak Abdullah Gür'ün serbest bırakılması için eylem gerçekleştirdi.

2 Nisan'da eski Sümerbank önünde yapılan eylemde konuşan İHD Yönetim Kurulu Üyesi Ahmet Çiçek, şunları söyledi: "Abdullah Gür, 16 Ağustos 2015 tarihinde Varto'da sokağa çıkma yasağının ardından devlet güçlerinin mahallelere yönelik saldırısında vücuduna isabet eden çok sayıda kurşunla ağır yaralanırken vücudunun büyük bölümü de yandı. Muş Devlet Hastanesi'nde tedavisi sürdüğü esnada çıkarıldığı mahkemeye tutuklanan Gür, Muş E Tipi Cezaevi'ne gönderildi. Cezaevi şartlarında da olsa Muş'ta tedavisine devam edilen Gür, 12 Şubat'ta Şakran T4 Kapalı Cezaevi'ne sürgün edildi."

Çiçek, Gür'ün hapishanede tedavisinin engellendiğini dile getirdi ve şunları aktardı:

"Vücutundaki kurşun yaraları ve vücudunun büyük bir bölümünün yanmasından dolayı yürümekte ve konuşmakta zorluk çeken Gür, tedavi olmak için cezaevi yönetimine başvurursa da olumlu bir sonuç almadı. Gür, hastaneye sevk edilmek için cezaevine revirine çıktı ancak Gür, hastaneye gönderilmek yerine "ağrı kesici" verilerek tekrar hücrelerine gönderildi. Gür'ün tedavi olmak için yazdığı dilekçelere ise şu ana kadar olumlu bir cevap verilmedi. Gür'ün tedavisi engellenmedi."

"ŞAYLAN SERBEST BIRAKILSIN!"

İHD İstanbul Şubesi tarafından hasta mahpuslar için yapılan 'F Oturması'nın 210.'su 2 Nisan'da Sedat Şaylan için gerçekleştirildi. Eylemde Ümit Efe bir konuşma yaptı. Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'nden gelen 35 başvuru üzerine İHD ve TİHV avukatlarının hapishaneye inceleme için gittiğini söyleyen Efe, hapishanedeki işkenceyi anlattı. İşkencenin sorumlusunun müdür Nedim Elbistanlı olduğunu belirtti.

İHD İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu adına Leyla Kaya tarafından yapılan açıklamada Bandırma 2 No'lu T Tipi Kapalı Hapishanesi'ndeki hasta mahpus Sedat Şaylan'ın durumu anlatıldı. Şaylan'ın Haziran 2015 tarihinde Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu tarafından verilen rapora göre hapishanede kalamayacağı belirtilmesine rağmen savcılık tarafından tahliyesinin engellendiği belirtildi.

**Sömürüye, yağmaya, gerici zorbalığa, faşist baskıya,
savaş kışkırtıcılığına ve kirli savaşa karşı direnmek için...**

1 MAYISTA ALANLARA!

İşçiler, emekçiler!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ın, insanın insan üzerinde kurduğu baskı, tahakküm ve zulme karşı mücadelede özel bir yeri var.

1886'dan beri bu görkemli mücadele gününde zıt iki dünya, sermayenin dünyası ile emeğin dünyası karşı karşıya geliyor. Sermaye dünyası ve onun iktidarı baskı, sömürü ve insanın insana kulluğunun devamı için çaba sarf ederken; emeğin dünyası ise eşitliğin, kardeşliğin ve özgürlüğün kazanması için mücadele ediyor.

Sömürücü ve yağmacı kapitalistlerin silahlı bekçiliğini yapan iktidar ve onun kolluk kuvvetleri kölelik düzenini ayakta tutabilmek için her dönem işçilere ve emeğin davasını savunanlara saldırmışlardır. 1886'dan bu yana 1 Mayıs meydanlarını defalarca kana bulamaktan çekinmemişlerdir. Bu katliamların en vahşilerinden biri 1 Mayıs 1977'de Taksim Meydanı'nda kontr-gerilla tarafından gerçekleştirilmiştir.

İşçi sınıfı ile emeğin davasını savunanlar, baskı ve zulümlere rağmen emeği ücretli kölelikten kurtarmak için, toplumsal emeğin ürünü olan zenginliklerin çalışanların insanca yaşaması için harcanacağı bir toplum için mücadele ediyorlar. Bu mücadele her tür baskı, sömürü ve kölelik ortadan kaldırılana, yani sosyalizm kurulana kadar devam edecektir.

Emekçi kardeşler!

Emperyalist-kapitalist sistem 20. yüzyılda ekonomik krizlere, sosyal yıkımlara ve milyonların hayatına mal olan paylaşım savaşlarına neden oldu. Bugün yine ekonomik kriz, yine sosyal yıkım, yine savaşlarla insanlığın başına bela oluyor. Afganistan, Irak, Suriye, Libya, Yemen ve diğer birçok ülke emperyalistler, işbirlikçileri ve onlar adına tetikçilik yapan cihatçı barbarlar tarafından yakılıp yıkılıyor. Bu vahim tablo, üçüncü bir dünya savaşının eşliğine geldiği değerlendirilmelerine yol açıyor.

Dinci-mezhepçi AKP yönetimindeki Türk sermaye devleti, bu saldırganlık ve savaşın tam göbeğinde yer alıyor. IŞİD'i destekleyerek komşu halkları hedefleyen kirli savaş suçuna ortak olan AKP iktidarı, içerde de Kürt halkına karşı topyekün yıkımı esas alan vahşi bir savaş yürütüyor. Komşu halklara ve Kürt halkına yönelik bu saldırganlığı dinci-faşist polis devletinin tahkim edilmesi tamamlıyor.

Yolsuzluk, rüşvet, soygun ve zorbalık bataklığına sapanmış olan dinci-gerici iktidar, kendisine biat etmeyen herkesi düşman ilan ediyor. Hak arayan emekçilere, ilerici-devrimci güçlere, legal Kürt hareketine, muhalif gazetecilere, ilerici aydın ve akademisyenlere, kısacası muhalif olan herkese azgınca saldırıyor.

Devlet kurumlarını, azımsanmayacak bir serveti, burjuva medyanın onda dokuzunu ele geçirmesine rağmen gündün güne saldırganlaşan dinci-faşist iktidar, ağır suç dosyalarının altında ezilme korkusuyla hareket ediyor. Ülkeyi kan gölüne çevirmek pahasına da olsa, "sınırsız yetki-lerle donanmış başkan"lık çabalarının gerisinde de bu korku yatıyor.

İşçiler, emekçiler, kadınlar, gençler!

Ekonomik kriz, sosyal yıkım, yıkıcı savaşlar ve daha pek çok belayı insanlığın başına musallat eden kapitalist emperyalizmdir. Sosyal yıkım, kirli savaş, intihar bombacıları, faşist baskı ve terör, iş cinayetleri, kadın cinayetleri, çocuk istismarı ve daha pek çok kötülüğün sorumlusu olan AKP iktidarını başımıza bela edenler ise emperyalistler ve onlarla işbirliği yapan kapitalistlerdir.

Sınır tanımayan bu pervasızlıklar, bir avuç asalağa sefahat sürme imkanı sağlayan bu kokuşmuş düzeni ayakta tutmak içindir. İşçi sınıfı ve emekçilerin, ücretli kölelikten kurtulup kendi emeklerinin ürünü olan zenginliğin meyvelerinden yararlanabilmek için, bu düzeni yıkmaktan başka çıkış yolları bulunmuyor.

Türkiye Komünist İşçi Partisi, bütün onurlu işçi, emekçi, kadın ve gençleri, kapitalist sistemin efendileri tarafından dayatılan bu musibetlere karşı direnmek için, baskı, sömürü ve kölelikten arınmış bir toplumsal düzen olan sosyalizm uğruna mücadeleyi yükseltmek için 1 Mayıs'ta alanlara çıkmaya çağırıyor.

Yaşasın 1 Mayıs! Bijî Yek Gulan!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ

Nisan 2016

